

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembrā

2012.

OKTŌBRIS

Nr. 7 (652)

Foto: Einārs Kalvāns

Losandželosas latviešu jauktais koris atsācis mēģinājumus un centīgi gatavojas Adventa koncertam diriģentu Paula Berkolda, Lolitas Ritmanes un Lauras Rokpелnes Mičules vadībā

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

- 14. oktobrī** *LASL* pārstāve no plkst. 10.00 līdz 12.30 pieņems saīņus sūtīšanai uz Latviju
21. oktobrī plkst. 12.30 draudzes bazārs
23. oktobrī plkst. 7.30 dziedones (mecosoprāns) Elīnas Garančas koncerts
Santa Monica College Performing Arts Center, Broad Stage (1310 11th Street, Santa Monica, CA 90401)
18. novembrī plkst. 1.00 Talantu koncerts par godu Latvijai latviešu namā
16. decembrī plkst. 11.00 Adventa koncerts baznīcā;
no plkst. 10.00 līdz 3.00 tirdziņš latviešu namā

DKLB Informācijas biļetens 2012. g. Nr. 7

Dienvidkalifornijas Latviešu **INFORMĀCIJAS BIĻETENS** ir
Dienvidkalifornijas latviešu biedrības izdevums

Biedrības adrese: **1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039**

Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktorei:

Astrai Moorai

6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606

Tālr./tālrunis: 818-980-4748;

el. pasts: astere2000@aol.com

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktorei ir tiesības īsināt vai rediģēt. Anonimus rakstus Informācijas Biļetenā neievieto. Rakstos izteiktās domas pauž tikai rakstu rakstītāju viedokli, kas var arī nesaskanēt ar izdevēju vai redaktora viedokli. Honorārus IB nemaksā.

DKLB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$25 gadā; ja biedrībā iestājas vīrs un sieva – par abiem \$40 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$35 gadā. DKLB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasieriem:

**Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E. Garden Green
Port Hueneme CA 93041; Tālr. 805-382-2925**

Čeki rakstāmi uz: **LATVIAN ASSOC. of SO. CA vārda.**

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi ir: par pilnu lappusi \$25, ½ lappusi – \$15, ¼ lappusi \$10, uzņēmējdarbības karti – \$6.

Latvijas valsts prezidents Andris Bērziņš

Pils laukumā 3, Rīga LV <http://www.president.lv>

Embassy of Latvia in USA:

2306 Massachusetts Ave., NW Washington, D. C. 20008

Tālr.: 202-328-2840, tālrunis: 202-328-2860

El. pasts: embassy.usa@mfa.gov.lv

Mājaslapa: www.latvia-usa.org

Latvijas Republikas goda konsuls Dienvidkalifornijā

Dr. Juris Buņķis 30212 Tomas, Suite 275,

Rancho Santa Margarita, CA 92688,

tālr.: 949-888-9700; e-pasts: bunkis@ocps.com

www.facebook.com/LatvianConsul

Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde: migrācija, repatriācija; bēgļi, patvērumi, iedzīvotāju reģistrs; dzīvesvietas deklarēšana, uzturēšanās atļauja, vīza, personas statuss, pase, ielūgumi, izsaukumi. www.pmlp.gov.lv

Tālr.: 371-67588675; e-pasts: pmlp@pmlp.gov.lv

ALA: www.alausa.org e-pasts: alainfo@alausa.org

BAFL: <http://www.bafl.com>

Daugavas Vanagi (ASV): www.daugavasvanagi.org

Valstu saraksts, kuŗās Latvijas pavalstnieki var ieceļot bez vīzas: www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/bezvizu/

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-842-3639; el. pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietniece: Sandra Gulbe-Puķēna

Tālr.: 310-945-6632; e-pasts: sandra.gulbe@yahoo.com

DK LB valdes locekļi:

Rūdolfs Hofmanis (biedrzinis), Tamāra Kalniņa (kasiere), Jānis Daugavietis, Valdis Ķeris, Nora Mičule, Astra Moora (sekretāre), Jānis Rutmanis, Tālvāldis Paegle, Valdis Pavlovskis, Pēteris Staško, Dace Taube (biedrības pārstāve latviešu nama valdē), Jānis Taube, Dziesma Tetere, Vilis Zaķis

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā trešdienā

Losandželosas latviešu namā

Revīzijas komisija: Inguna Galviņa, Maija Paegle

IB metiens – 350 eksemplāru

Par adrešu maiņām ziņot: Rūdolfam Hofmanim

1339 Quintero St., Los Angeles, CA 90026

tālr.: 213-250-3857; e-pasts: Dobele@aol.com

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-475-8004

DK latviešu adrešu grāmata

Ikviena, kas iegādāsies Dienvidkalifornijas latviešu adrešu grāmata, atbalstīs bezpeļņas organizāciju – Losandželosas latviešu sabiedrisko centru (Latviešu namu), kuŗa adrese ir 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039. Adrešu grāmatas cena ir \$15 plūs \$6 sūtīšana (līdz 3 eksemplāriem).

Čekus lūdzam izrakstīt: *Latvian Community Center* ar norādi: *Address book*.

Čeki nosūtāmi:

Latvian Community Center (Address Book)

1955 Riverside Dr.

Los Angeles CA 90039-3704

**ALAs mājaslapā www.alausa.org
ir ziņas par ALAs apgāda jaunajām grāmatām**

Godātie Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedri!

DK LB biedrība dibināta 1950. gadā. Biedrības pilnsapulcē 1951. gada 5. februārī pieņēma DK LB statūtus. Tajos pieminēti biedrības mērķi: veicināt latviešu sabiedrisko dzīvi un kultūrālo darbību ASV dzīves apstākļos; veicināt latviešu tautas centienus neatkarīgas Latvijas Republikas atjaunošanai; saglabāt tēvzemes mīlestību un tēvu valodu, nacionālo garu, tikumus un paražas, latviešu garīgās un kultūras vērtības un veicināt to jaunradi; gādāt par garīgu un materiālu palīdzību latviešiem.

Visus šos gadus biedrības valde statūtus ir stingri ievērojusi.

Statūtos arī pieminēts, ka biedrības līdzekļi sakrājas no **biedru naudas**, ziedojumiem un novēlējumiem, ieņēmumiem un sarīkojumiem, no kustamā un nekustamā īpašuma.

Sākotnēji biedrības biedru nauda bija viens dolars gadā.

Tagad biedru nauda ir 25 dolari gadā, ģimenei 40 dolaru, studentiem 5 dolari.

Katrā biļetena numurā ir lūgums DK LB biedriem un abonentiem apskatīt savu adresi uz biļetena vāka. Biedru nauda vai abonēšanas maksa par 2012. gadu **nav saņemta**, ja aiz uzvārda nav b*12 vai a*12. Aiz uzvārda „p” burts ar datumu nozīmē, ka piesūtīts paraugeksemplārs. Vienmēr tiek lūgts biedru naudu samaksāt **gada sākumā** nevis beigās, lai atvieglotu biedrziņa **Rūdolfa Hofmaņa** darbu.

Diemžēl laikam reti kāds šo lūgumu 2. lappusē izlasa un pēdējo vāku apskatās, jo biedru naudu šogad samaksājuši labi ja puse no DK LB 300 biedriem.

Biļetenā neskaitāmas reizes atgādināts, ko biedrība dara, kādus sarīkojumus rīko, ko atbalsta – latviešu skolu, koņus, vairākas organizācijas, piešķir stipendijas mācībām vasaras vidusskolām. Diemžēl vairāki jaunie vecāki biedrībā iestājas tikai, kad vajadzīga stipendija bērniem mācībām vasaras skolās.

1951. gada 1. decembrī DK LB pilnsapulcē nolēma izdot Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biļetenu. Šogad decembrī paies 61 gads kopš biļetena pirmā numura izdošanas. **Biļetenu varam turpināt izdot, ja tiek saņemta biedru nauda.**

DK LB statūtu pēdējais punkts: biedrības likvidēšana, par ko lemj pilnsapulcē ar divas trešdaļas balsu vairākumu.

Mūsu biedrība ir darbaspējīga, biedrības valdē iesaistījušies jauni, darbīgi latvieši, kuŗi vēlas turpināt DK LB dibinātāju iesākto, godinot viņu piemiņu. Būt latvietim citā zemē nav lēti un viegli. Daudzi šejienes latvieši ir ziedojuši laiku, līdzekļus, darbu biedrībai un namam. Kaut ko likvidēt ir viegli, atjaunot un dibināt no jauna daudz grūtāk. Tikai no mums pašiem ir atkarīgs, cik ilgi biedrība darbosies.

Apsveikums

*Sirsnīgi sveicieni visiem draugiem.
Paldies par pašreizējā darbu un izturību, sagabājot latvietību. Vēlam latviešu namam, DK LB un latviešu kopienai Losandželosā darboties vēl vismaz 100 gadu!*

Ansis un Ingrīda Muižnieki

Aijā, mūsu dzimtene, jeb pateicība Dziesmu svētku rīkotājiem Milvokos

Vārdos *mana*, bet domās – *mūsu* Dzimtene!

Koristi vērās uz diriģentu, reizēm pametot skatienu arī uz klausītājiem, diriģents hipnotizēja kori un viņa mugura – pat skatītājus. Fotografī, nepārtraukti liekot zibsnīt saviem aparātiem, ķēra izteiksmīgākos kadrus. Bija Dziesmu svētku pēdējais koncerts, svinīgs un skaists. Un tad pienāca brīdis, kad ar mani (un daudziem citiem visapkārt) notika tas, ko dēvē par mākslas brīnumu: apdzisa fotoaparātu zibspuldzes, iestājās klusums, abas ar radinieci cieši sakļāvām rokas, uz tām bira asaras... Vīru koris, diriģējot Ingrīdai Dženingai (Jennings) dziedāja Bruno Skultes „Aijā”. Tā nebija dziesma, bet stāsts par mūsu pasaules vējos izkaisīto tautu, ko vienot nespēj ne partijas, ne organizācijas, ne jauni vadoņi, bet tikai Dziesmu svētki: Aijā, *mūsu* Dzimtene! Manuprāt, šī dziesma bija arī koncerta lūzumpunkts: teicamu priekšnesumu virkne pārvērtās par dvēseļu sasaukšanos pāri pasaulei, telpai un laikam. Nudien, Milvoku teātrī iedziedājās arī mūsu senču gari. „Aijā” un nākamās dziesmas, kā arī diriģenšu iznācieni tautastērpā bija mirkli, kuŗu dēļ vien bija vērts mērot tālo ceļu uz Ameriku. Atgriezusies Siguldā, drīz vien tīmeklī atradu Milvokos dziedāto „Aijā” ieskaņojumu: dziesmas upe ar savu vareno spēku lielām šļakatām sita sejā sajūtas, sirdī ierakstītas uz mūžu.

Ko domāja no dzimtenes atbraukušie?

Kā svētku laikā jutās no Latvijas atbraukušie dalībnieki, kādi viņu iespaidi – par to interesējos visu svētku laiku. Nemaz tik viegli nebija viņus sastapt, jo nemitīgi bija nodarbināti: mēģinājumos, kopmēģinājumos, koncertos, saviesīgos sarīkojumos.

Pašus pirmos svētku atklāšanas koncerta starpbrīdī teātra *Pabst* balkonā aiz svārku stūŗa izdevās noķert *Silvicolas* vīrus. Jāņi viņu pulkā esot kādi pieci, divi – no Siguldas. Ar novadniekiem uzreiz atklātāka runāšana.

„Mūsu koris *Silvicola* ir neparasts, jo visi dziedātāji esam Latvijas mežu darbinieki. Varētu teikt, ka kori veido vairāki ansambļi, kuŗam katram savs vadītājs. Mēģinājumi notiek reizi nedēļā, bet ik mēnesi visi brauc uz lielo mēģinājumu, tai reizē notiek arī kāds koncerts. Šajā korī dziedu septiņus gadus, pirms tam – Siguldas vīru korī *Satezele*, bet pēc tā likvidēšanās desmit gadu man dziedāšanā bija pārtraukums, un jutu, ka kaut kā pietrūkst! Bērni izauguši lieli, viņi ir deļotāji. Brīvajā laikā mazliet maksķerēju, daudzi mani kol-

lēgas ir kaislīgi mednieki, un nereti notiek kā tautasdziesmā: jāstāv un jādomā, kuŗā autobusā sēsties: uz medībām vai koncertu. Šajās dienās tā vien gribas dungot *Mūžu mūžos būs dziesma*, jo ir tik neparasta sajūta: Amerikas pilsētas ielās plīvo daudzi Latvijas karogi. Beidzot noticis tik daudzus gadus cerētais, par ko mūsu vecāki un mēs paši varējām tikai sapņot: latvieši atkal ir satikušies. Manos rados ir gan uz Sibīriju izsūtītie, gan uz Ameriku izceļojušie. Kas manā izpratnē ir dziesmas vara? Mūsu Latvija un kopības sajūta!” domās dalījās Jānis Mošenkovs.

Siguldietis ir arī Jānis Strazdiņš: „Milvoki pārsteidza ar tīrību, skaistumu un siltumu, pat karstumu. Ar kori esmu bijis Anglijā, Vācijā, Maltā, Italijā, Argentīnā, vēl daudz kur citur. Mana meita ir dziedātāja, arī māsa joprojām dzied savā Lejasciema korī. Dziesmas varu nav iespējams formulēt, tā pārņem kā ikviena ļoti interesanta nodarbe. Dziesmai vienmēr atradīšu laiku, medības uzskatu par barbarismu.”

Mikrofōnu pret inčukalnieti Jāni Liepiņu pagriezu, kad zālē jau dzisa gaismas, viņš kvēli čukstēja, ka uz jautājumu atbildēs citā reizē. Diemžēl citas reizes vairs negadījās...

„Mārupieši”, kuŗi paši Atklāšanas koncertā nepiedalījās, bija satupuši teātra balkonā vienkopus gluži kā bezdelīgas uz telefōna stieples. Iepazināties ar tuvāk sēdošajiem: Ivars Gaidis, Sandra Gaide, Dace Štrobacha.

Pirmais atbildēja Ivars, viņš „Mārupiešos” deļo 15 gadu: „Mūs šī brauciena laikā jau sasildīja Kanadas lat-

Kopkorā koncerts Milvoku teātrī 7. jūlijā, priekšā – Kaija Staško

vieši, dzīvojām ģimenēs. Dejojām un mazliet dziedājām Toronto pilsētā un Kristus dārzā. Par Ameriku bija daudz dzirdēts, arī par Dziesmu svētkiem, bet visu to redzēt – pilnīgi kas cits! Priekšstati mainās nemitīgi. Mūsu dejojāšu pulks gadu gaitā ļoti audzis, kad es sāku, vidējās paaudzes deju kopā bija tikai astoņi pāri, patlaban „Mārupiešiem” ir divi sastāvi. Man prieks, ka jaunie tērpi ar pagaļajiem svārkkiem mūsu pusmūža vīru augumus padara īsti slaidus. Mūsu vadītāja Gunta Skuja prot aizraut, „Mārupiešos” dejo zemnieki, skolotāji, uzņēmēji, banku darbinieki un lidostas darbinieki, celtnieki.”

Sandra Gaide turpināja: „Esmu dejojāšu koncertmeistare, kapellā spēlēju akordeonu. Braucienam vesela gada garumā gatavojāmies ļoti nopietni. Mūsu ceļojumu atbalstīja Mārupes pašvaldība, tāpēc arī varējām ierasties tik kuplā sastāvā. Pati ilgus gadus dziedāju korī „Dzintars”, piedalījies Dziesmu svētkos Hamiltonā 2009. gadā. Mēs ar Ivaru, dejojot un spēlējot, esam tikuši pie trīs bērniem un mazbērna. Ceram, ka „Mārupiešiem” izveidosies arī senioru grupa, dejojāšu bērni laikam dejo itin visi! Esmu šeit ar skaidru mērķi – izbaudīt latviešu mākslas spēku!”

Tautiskās kapellas mūziķe ir arī Dace Štrobacha, viņa strādā Mārupes Mūzikas un mākslas skolā: „Mūsu novads aug, bērnu skolās netrūkst. Pati dziedu Mākslas akadēmijas korī, esmu piedalījies dažādos Dziesmu svētkos jau no skolas laikiem, arī ar Ķekavas jauniešu orķestri. Amerikā mani pārsteidz tautiešu atklātība, labestība un laipnība. Manuprāt, tie cilvēki, kuri, dzīvojot ārpus Latvijas, dejo un dzied, izjūt dzimtenes trūkumu.”

„Mārupiešu” sōlokonzerts beidzās, skatītājiem ilgi aplaudējot, un dejojāšu Kasparu Frīdemani sastapu, laimē starojot. Viņš ir ar celtnieka rūdījumu, bet mugura, vienalga, slapja. Cik deju nodejotas? Kas to var saskaitīt! Dejots no bērniības, brieduma gados atkal atsāks „Mārupiešos”, nez vai iznāks laika deju programmas pārskatīt arī vecumdienās. Kasparam patiesi žēl, ka līdzī nevarēja atbraukt sieva ar trim meitām, mazākai tikai divi gadiņi. Kaspar, būdams emociju pārpilns, skaļi pateica: „Skatītāju atsaucība mūs ļoti iedvesmoja. Bija prieks censties, es šeit jutos patiesi laimīgs!”

Darbs arī vēsturniecei

Gandrīz neticamā kārtā pie LAIMAS pulksteņa izdevās satikt latvieti, kas nedejo un nedzied, bet pēti vēsturi.

Kaspars Frīdemanis

Rīdziniece Vineta Jonīte stāstīja: „Milvokos meklēju ne tikai apliecinājumu latvietībai. Ļoti vēlos uzzināt, kur apbedītas Martas Rinkas mirstīgās atliekas, kā arī kāda bija viņas dzīve ASV pēdējos mūža gados. Marta bija latviešu „bērnudārzu māte”. Viņa jau 1900. gadā atvēra bērnudārzu, ieviesa apmācības sistēmu. Visu mūžu Marta Rinka strādāja Rīgas Ziepniekkalna pirmsskolā (fabrikas bērnudārzs tika īpaši celts), arī Augusta Dombrovska Zaļajā skolā. Marta Rinka Goppera fondam atdevusi Ziemeļblāzmas archīvu, tas nogādāts atpakaļ Latvijā, bet par viņu pašu tajā ziņnav (pēc Dombrovska nāves Marta bija Ziemeļblāzmas biedrības priekšniece). Ir zināms, ka Marta iebraukusi Amerikā kopā ar māsu Johannu, latviešu tautasdeju speciālisti, mirusi Ņūdžersijā 1953. gadā.

Par to visu interesējos jau 15 gadu, ceru uzrakstīt grāmatu. Ir nodibināta Martas Rinkas piemiņas balva, ko rīdziniecēm piešķir reizi gadā par mūžu, ziedotu pašiem mazākajiem. Ceru, ka izdosies nokļūt Priedainē, tikties ar Ņūdžersijas latviešu biedrības amatpersonām. Esmu kopā ar kori *Silvicola*, mani paņēma līdzī, lai piepildītos sapnis.”

Ne jau tikai 20 neatkarības gadi latviešiem devuši iespēju atkal justies kā vienotai nācijai

Lai gan esam izkaisīti malu malās, Dziesmu svētkos bija iespējams satikt veselu virkni tautiešu, kurus grūti nosaukt par „tautiešiem svešumā”, viņi allaž piederējuši „mūžīgai Latvijai”, ko nespēja sagraut neviena laicīgā vara un ideoloģija. Savu ceļu kā dziesmu krīvu krīvs allaž gājis diriģents Andrejs Jansons (par viņu rakstīju jau 1996. gadā Latvijā izdotajā grāmatā *Likteņdziesma*). Kā gan par trimdnieku lai nosauc rakstnieku Andri Ritmani ar dzīvesbiedri, abas meitas un viņu ģimenes. Lollitas Ritmanes Matsones bērni jau studentu gados, visi piedalās svētkos. Arī Pauls un Andra Berkoldi ar savu saimi ir svētku dalībnieku pulkā. Dzejniece Rita Gāle, gadiem ritot, neko nav zaudējusi no sava šarma, viņa vienmēr pārpilna dzīvesprieka. Iespējams, ka šo svētku iespaidā taps jauni dzejoļi: „Rakstnieku cēlienus, kurus esmu piedalījies, neesmu skaitījusi. Pirms dažām dienām atgriezies no Latvijas: līgoju Dzegužkalnā, biju uz kādu sešu grāmatu atvēršanas svētkiem (Janīnas Kursītes, Ingas Gailes, Marinas Zirdziņas u. c.), Likteņdārzā iestādījām četrus ozolus, Vasarsvētkus sagaidījām Kārķu jaunajā skaistajā baznīcā. Džūkstē septiņus hektarus sava meža uzdāvināju labam cilvēkam. Tiksimies nākam-

Vineta Jonīte

gad Dziesmu svētkos Latvijā!”

Arī dzejnieces Maijas Meirānes dzīvesstāsts ir kā tilts pāri laikiem un kontinentiem: „Manu māti kristīja Juris Neikens, viņa beidza Rīgas skolotāju institūtu, kur mācībspēki bija Ludis Bērziņš un Matīss Kaudzīte. Mani vecāki bija skolotāji Apsīšu Jēkaba pamatskolā. Tēvs dzimis Latgalē, studēja architektūru profesora Kundziņa vadībā. Profesora aicinājums bija savākt vienkopus vecās celtnes. Tēvs atcerējās, ka Gaigalavas pagasta Meirānu sādžā kaut kur ir veca dūmistaba, to uzzīmēja, Kundziņš darbu pieņēma. Dūmistabu pārveda uz Brīvdabas muzeju, tā man ir kā svētvieta, kuŗā rēgulāri ierodos. Manas pirmās grāmatas nosaukums – „Dūmistaba”. Es uzaugu ar skaitāmpantiem, sēņu un ogu vārdiem, vēl tagad to nosaukumus angļu valodā nezinu.”

„Tiksimies nākamajos svētkos...”

Šos maģiskos vārdus svētku beigās nācās dzirdēt vai ik uz soļa. Taču ir liela starpība, vai tos saka dalībnieki un skatītāji vai rīkotāji. Mūsu laikrakstā stāstīts par Dziesmu svētku Milvokos rīkotājiem, taču pateicības vārdu nekad nevar būt par daudz!

Svētku laikā ievēroju, ka PBLA Kultūras fonda priekšsēdes Vijas Zuntakas Bērziņas vaigs reizēm bija gana norūpējies. Vija dejojusi Toronto „Dižajā Dancī”, ko vadīja Zigurds Mieziņis, un tā vien šķiet, ka arī Zigis (tā visi šo brīnišķīgo cilvēku sauc) joprojām skatās pār savu dejojēju plecu un uzmundrina: „Turieties, izdosies arī nākamie svētki, esmu par to pārliecināts! Latvieši grib pulcēties, dziedāt un dejot, bet kādam allaž jāvelk rīkotāju darbu ragaviņas kalnā!”

Tā tad vēlreiz paldies Rīcības komitejas locekļiem – goda priekšsēdim Ērikam Krūmiņam, priekšsēdim Andrim Kursietim, vicepriekšsēdim Ernestam Brusubārdim III; Informācijas nozares vadītājam Vincentam Dindzānam un vietniecei Santai Maksteniecei, sarīkojumu nozares vadītājai Rebekai Brusubārdei, administrātoram Ērikam Kākulim, tautasdeju nozares vadītājai Ildzei Rudzātei, jaundeju skates vadītājai Kaijai Petrovskai, izstāžu nozares vadītājai Katrīnai Puķītei, īpašo uzdevumu veicējiem Laurai Beldavai un Pēterim Burģelim, kasierim Krisam Dekeram (Chris Decer) un citiem finanču nozares darbiniekiem. Protams, milzu paldies visiem diriģentiem, deju kopu vadītājiem, rakstniekiem, mūziķiem, māksliniekiem, tirdziņu darbiniekiem, kuŗi tūkstošiem latviešu sagādāja šos neaizmirstamos svētkus.

Gandrīz visos svētku sarīkojumos ievēroju vīru ar krietni salīkušu muguru, un pēc dievtuŗu daudzīnājuma uzdrošinājos viņu uzrunāt. Nils Aume, kam uz pleciem 81 gads, teica: „Esmu Rīgas puika no Kolombusas. Man prieks, ka svētku raksturs jau Hamiltonā bija mainījies: vairs nedzird tās žēlabas, ka dzimtene pazaudēta, svešinieku sabradāta. Šo svētku sākuma fanfaras aicināja: sitiet bungas!”

Jēkabpiliētis, jaunais dzejnieks Arvis Vigulis līdz šim nekur tālāk par Eiropu nebija bijis. Kā jau parasts, paziņas viņu brīdinājuši par ASV piekašīgo robežkontroli. Viņam uzdots neparasts jautājums: „Vai tad Latvijā Dziesmu svētki nenotiek, ka jābrauc uz Ameriku?” Arvis nezinājis, ko atbildēt.

Un vai tad uz jautājumu – kas ir Dziesmu svētku mistērija? – atbildi zina kāds viens vienīgs? Tikai visa tauta kopumā!

Anita Mellepe

Valdis Ķeris ar koŗa „Ogre” dalībniecēm

Tautasdeju lieluzvedums 6. jūlijā, priekšā – Losandželosas „Pērkonītis”

Nākamās Dziesmu svētkos gribētos redzēt komēdijas *Hotel Paradiso* turpinājumu

Ir vērts būt princim vienu vakaru sezonā

Kur ir tā vieta pasaulē: nabadzīgs latvju zēns kļūst par princi un klibais par bruņinieku, bārenīte apprec ķēniņdēlu, slinkā mātes meita paliek pie sasistas siles? Nu, protams, tas ir teātris. Ikviens latviešu albumā atradīsies fotogrāfijas, liecinieki dalībai kādā amatieriteātra izrādē, vismaz masu skatos. Latvijā par laimi amatieriteātru kustība joprojām ir ļoti spēcīga: notiek skates, festivāli, viesošanās uz Rīgas skatuvēm. Tautieši ārzemēs arī nekad nav dīkā sēdējuši, bet viņu iespējas parādīt savu varēšanu krietni mazāka (nereti jāsadabū vienā trupā aktieŗi no visas Amerikas, teātris nevar līdzināties virtuālajam korim, bez partnera tiešas klātienē un acu skatienu neiztikt!) Tāpēc nevēlams prieks par katru uzdrīkstēšanos, katru jaunu oriģinālviedumu.

Mūsējie, tas ir, Losandželosas latvieši Andras Berkoldas lugu redzēja pirmie – XV Rietumkrasta latviešu Dziesmu svētkos Ventūrā 2008. gadā. Dienvidkalifornijas latviešu informācijas biļetena” oktobra numurā Helēna Hofmane rakstīja: „Izrāde likās stipri īsa. Varbūt tāpēc, ka patika.”

Foto: Daina Geidmane

Juris Žvikovs

Pasaules drāmatūrģija ir pilna pārsteigumu

Visā pasaulē no skatuves gadu desmitiem nenozūd lugas, kuŗas savulaik atzītas par „vienas sezonas darbiņiem” (par tādu tika uzskatītas arī Rūdolda Blaumaņa „Skroderdienas Silmačos”). Cik labi, ka bargo kritiķu recenzijas neviens necenšas pārļasīt, jo katram iestudējumam var atrast kādu vājo punktu (bieži vien paša kritiķa iedomātu), bet autoram un aktieŗiem pamatīgi var sabojāt darbaprieku. Andra Berkolda apzināti uzrakstījusi dziesmuspēli-komēdiju vienā cēlienā – tas ir žanrs, kas ikvienam iet pie sirds un labi paliek prātā.

Izrādē Milvokos daži aktieŗi bija nomainīti – Helmutu tēloja Andrejs Gulbis, Mirdzu – Māra Martinska, Rūdi – Berkoldu jaunākais dēls Dāvis. Bangas lomu atkal tēloja Latvijas konservātorijas profesors, pianists Juris Žvikovs. Juris Žvikovs noteikti pāŗjūrās saņēmis daudz vairāk komplimentu un aplausu nekā Latvijā, lai gan ir Lielās mūzikas balvas laureāts. Par Juŗa sirsnīgo un atsaucīgo raksturu varbūt jāpateicas genu skaistajām rotaļām: Juŗa māte no Latvijas tika izsūtīta 1941. gadā, Krasnojarskas apgabalā viņa satika un iemīlēja vietējo krievu puisi, jaunieši apprecējās, Juris piedzima, kad ģimene atgriezās Latvijā. Varbūt šo lugu iestudēs arī kāds Latvijas teātris. Un ne vienmēr noderīgs ir tikai profesors. Kālab gan šo lugu nevarētu uz skatuves iedzīvināt mākslu un mūzikas skolu audzēkņi kopā ar pedagogiem?

Pauls Berkolds

Seriāls *Hotel Paradiso*

Man bija prieks redzēt itin visus *Hotel Paradiso* aktieŗus, noteikti sekoŗu viņu skatuves gaitām arī turpmāk. Cerams, Andra Berkolda uzrakstīs vēl kādu lugu. Varbūt turpinājumu *Hotel Paradiso*? Katros nākamos Dziesmu svētkos tas varētu turpināties kā seriāls! (Zināms, ka būt ideālam izpildītājam – konkrēti apkalpotājam – ir daudz vieglāk nekā viesnīcas īpašniekam un pārvaldniekam. Nav nekāds noslēpums, mazā uzņēmējdarbība ir lielās „biznesa” pasaules viens no smagākajiem sektoriem. Austrumu gudrie ir aprēķinājuši, ka mazās uzņēmējdarbības slogu uzņemas tikai 4% cilvēku, kuŗiem ir visas iespējas un personiskās potences to darīt. Latvijā mazās uzņēmējdarbības, tostarp viesnīcu un atpūtas māju īpašnieki bieŗi vien ir piecos amatos par vienu algu.) Juris Žvikovs lieliski prastu notēlot dubultlomu: viesnīcas saimnieka un apkalpotāja pārgērbšanos no kostīma kostīmā viņš „mērkaŗa ātrumā” apguva jau šajā izrādē. Un arī visiem pārējiem lugas tēliem (un aktieŗiem) ir ļoti lielas iespējas savā darbībā augt un pieskaņoties jauniem laikiem. Bijušajam viesnīcas īpašniekam nenāktu par ļaunu iejusties viesla lomā, rakstniecei – izdevējas (jo grāmatas bez sponsoriem grūti izdot) utt. Hoteli varētu iemītināties Dziesmu svētku rīcības komiteja utt. (Tik tiešām, ja man nebūtu nekā cita, ko darīt, pieteiktos Andrai par līdzautori, un nākamajos Dziesmu svētkos mēs visi kopā smietos par *Hotel Paradiso* turpinājumu.)

Visvairāk gribētos redzēt uz skatuves visus Berkoldu talantīgos bērņus un viņu draugus, jo katram atrastos loma: piemēram, klientu piesaistīšanas nolūkos jaunais saimnieks rīkotu mūzikas pēcpusdienas un, līdzekļus taupīdams, uzaicina mūzicēt jauniešus, kuŗiem visupirms prātā apsolītais mielasts un ballīte jūras krastā ārpus vecāku redzesloka. Un noteikti tur parādītos arī Aspāzijas gars, vēl tikai nav zināms – kādā izskatā. Pilnīgi piekrītu Aizsaulē mītošai Helēnai Hofmanei: „Luga par īsu.” Jāturpina!

Anita Mellepe

Kur ir tas klusais kaktiņš, kur ir tas stūrītis?

Dziesmu svētku devītais vilnis pāri, esam atkal katrs savās mājās un vēsinātāju gūstā, sāk pienākt jauniegūto paziņu (iespējams, pat nākamo draugu) e-pasta vēstules. Un gandrīz visas sākas ar nopūtu ne jau par šo tropisko vasaru, bet: „Cik žēl, ka neiznāca vairāk patērzēt svētku laikā...”

Jauku vēstuli atsūtīja Jānis un Karena Karpi no Arkanzas. Viņi abi Dziesmu svētku ballē bija vieni no dedzīgākajiem deŗotājiem, lai gan ļoti gribējās arī pamēļot ar citiem. Traucēja tikai viens – ļoti skaļā mūzika. Metām cits citam zīmes ar acīm un rokām: sak, parunāsimies vēlāk! Cerējam draudzīgās sarunas atlikt uz nākamā vakara ballīti, kad mūzicēs „Ilģi”,

bet arī tajā vakarā pārmēru lielie skaņu decibeli visus pielieca pie zemes kā negaiss rudzus, un atkal cits citam rādījām zīmes: noteikti jāparunājas! Daŗi bēga no balles zālē ārā un sēdēja pie LAIMAS pulksteņa, daŗi meklēja un atrada klusāku stūrīti kur citur vai pat patvērās viesnīcas istabās, bet līdz ar to neizbaudīja balles gaistoni.

Tā nu mēs, senioru lielākā daļa, tikām par graudiem starp diviem dzirnakmeņiem: redzēt tautiešus no sirds ballējamies vai apmainīties ar jaunu informāciju.

Jānis un Karena Karpi e-pasta vēstulē raksta: „Paldies, ka mūs pieminējāt *Laika* 29. numurā. Mēs te, Arkanzā, laikrakstu saņemam tikai pirmdienā, bet Aivars Kuplis mums par to atrakstīja jau agrāk. Uzzinājām daudz jauna. Piemēram, nepazīstu Eniņa ģimeni personiski, bet abi esam dienējuši ASV armijā Islandē. Siguldiete Anita Mellepe ir gandrīz mana „kaimiņiene”, jo esmu krimuldietis (līdz seŗu gadu vecumam). Dzirdot Siguldas vārdu, uzreiz iedomājamies Operas svētkus. Žēl, ka nevaram būt Gaujas krastā šovasar. Juris Visockis *Jumavā* par manu bērņības pusi – Krimuldu – izdevis grāmatu, apsolījis pat to mums uzdāvināt. Esam ļoti gandarīti, ka Dziesmu svētkos varējām satikt tik daudz pazīstamu un ievērojamu cilvēku, tāpēc arī mūsmājās lasām *Laiku*: tādēŗjādi varam patīkamās atmiņas atsvaidzināt. Ar Jāni Kukaiņi satiekamies Gaŗezērā slēpojot. Ar prezidentu Andri Bērziņu iepazīnāms PBLA sapulcē 2011. gada septembrī Rīgā. Reizēm satiekam Sigurdu Krollu. Diemžēl visas lielākās pilsetās: Čikāga, Vašingtona, Denvera u. c. no mums ir tūkstoŗ jūdžu attālumā. Svētku laikā bija iespēja satikt Mičigenas universitātes profesoru Valteru Nollendorfu, pie kuŗa mācījos vācu valodu. Juris Kronbergs ir mans brālēns. Esmu iepazīnis Ilgu Reiznieci un citus „Ilģus”, saticies ar neparasti talantīgo Lolitu Rītmani. Ar Juri Kaķi kopā dzērām alu Milvokos, bet ar Mārtiņu Rītiņu iepazīnāms Rīgā. Mēs esam lepni par saviem tautieŗiem, par Dziesmu svētkiem. Ceram, ka liktenis būs lēmis atkal satīties 2013. gadā Rīgā un 2014. gadā Hamiltonā!”

Čikāgieŗi Ginta un Jānis Ruciņi Amerikā dzīvo jau vairāk nekā desmit gadu, Dziesmu svētkos dabūtas brīvdienas, un bijis vērts: „Latvijā nekad netikām dzirdējuŗi grupu *Labvēlīgais tips* klātienē koncertā. Tas mums bija sapnis divdesmit gadu gaŗumā.”

Kamēr jaunie un sirdīs jaunie, „Labvēlīgā tipa” mūzīķiem spēlējot, jautri lēkāja, abi Ruciņi priekšnesumā klausījās gandrīz svētsvinīgi, neatļaudamies pat saŗukstēties un šo to komentēt. Arī ar viņiem tā arī neiznāca no sirds parunāties. Ko iesākt? Varbūt rosināt nākamo Dziesmu svētku rīkotāju vairāk padomāt par tiem, kuŗi svētkos grib ne tikai klausīties, bet arī no sirds izrunāties: senioriem un junioriem ballītes varētu notikt vienā laikā un blakustelpās, bet pie dažāda ritma un skaļuma mūzikas. Satiku vairākus svētku dalībņiekus, kuŗi uz svētku balli nebija gājuŗi, jo: „Tur taŗu nav iespējams ne ko kaimiņam pateikt, nedz saklausīt!”

Patīkami lasīt, ka Austrālijas latvieŗi, piemēram, Kultūras dienu programma iekļāvuŗi arī sadziedāšanās (tātad – sapazīšanās) vakarus, dziesmoto ģimeņu pēcpusdienas. Tur nu noteikti būs iespēja tautieŗiem arī paŗalot.

Anita Mellepe

Deju aprakstīt var tikai tas, kurš tajā dzīvojis

„Es gribu dejot 100 gadu,” reiz teica leģendārais baletdejojtājs Māris Liepa. Viņa sacītājā ieklausījās un grāmatas virsrakstā šos vārdus ielika Eriks Tivums, izcils baleta un dejas pazinējs. Ja vien varētu, es Erikam ne tikai izmaksātu ceļu uz Milvokiem, bet arī bez ilgas domāšanas piešķirtu preses karti, jo tā, kā par deju stāstīja viņš, tāda otra Latvijā nebija, nav un diez vai tik drīz būs. Diemžēl... Ēriks, žurnālists un dejas apjūsmotājs, slavenās studentu deju kopas „Dancis” kādreizējais dejojātājs, jau labus gadus uz baletdejojtājiem un tautasdeju lieluzvedumiem skatās no mākoņu maliņas, tāpat kā viņa kollēģe Ija Bite, „Baleta enciklopēdijas autore”.

Atspoguļojot Milvoku Dziesmu svētku norisi, galvenokārt pievērsos svētku dalībniekiem, bet uz koncertu recenzentu viedokli pat nepretendēju. Agrāk esmu dziedājusi un dejojusi dažādos Dziesmu un Deju svētkos, bet šoreiz acis un roku, redzēto aprakstot vadīja sajūsmināta dalībnieka un tautieša pieredze.

Protams, gribētos uzrakstīt par Milvoku koncertiem, arī deju uzvedumiem, bet... jāatbild tautasdziesmas vārdiem: „Īsas kājas, gaŗa aste, nevar līdzī lidināt...” Taču, ja tā labi apdomā, tad secinājumus no sava skatupunkta var un drīkst izteikt ikviens.

Vispirms, varbūt derētu latviešu laikrakstā ievietot aizvadīto svētku programmas: tās Dziesmu svētkos nebijušajiem, bet nopietni ieinteresētiem ilggadējiem skatītājiem izstāstītu ļoti daudz (ne velti taču kolekcijām un reizēm pārskatām teātra izrāžu programmiņās).

Otrkārt, nebūtu nekādas jēgas salīdzināt Latvijā un ASV notiekošos svētkus. (Austrālijas 2010. gada Kultūras dienas un Milvokos redzēto salīdzināt atļaušos: visiem sarīkojumiem, gan Melburnā, gan Milvokos, bija raksturīga perfekta sagatavotība un dalībnieku neviltota degsme.)

Ļoti daudzi Milvokos apjautātie skatītāji bija sajūsmā gan par Jaundeju skati, gan „Mārupiešu” koncertu, gan Tautasdeju lieluzvedumu. Dzirdēju arī pa kritiskai piezīmei, bet lai tās visas būtu it kā manis pašas izteiktas: Jaundeju skati ļoti bremzēja sarīkojuma vadītājas monotonie un pārgarbie pieteikumi pirms katra jaundarba. Deju nevajag un nav vērts skaidrot, dejas ir jāredz! Bet ikvienu deju veido trīs „vaļi”: mūzika, choreografija, dejojātāji. Plūs – skatītāji.

Skatītājus zālē aizkustināja Gaŗezera puīšu dejojātā „Ardievu, meitenes” (deju grupā „Zēnu un meiteņu dejas”, choreografe Tija Ore, „Prāta vētras” mūzika un atskaņojums), tās choreografiskais zīmējums būtu varējis būt daudz konkrētāks, ne tik nonivelēts un fražains, bet jauno dejojātāju degsme liecināja, ka dejas uzrunājusi viņš

pašus pirmos, – gan tad vienaldzīgs nepalikis arī skatītājs! „Neierobežota pāŗu skaita grupā” balsoju par „Visi moni gosti beja” (choreografs Vilnis Birnbaums, „Trejdekšnītis”), bet „Skatuves dejās” uzgavilēju „Mārupiešu” „Diždejai” (choreografs Vilnis Birnbaums). Visa galvenā informācija Jaundeju koncertā bija pateikta programmas lapā, otrreiz to nolasīt nebija nekādas vajadzības. Skatītāji bija uzdevuma augstumos – čakli balsoja aplaudējot un velkot atzīmes novērtējuma lapā, lai gan pa tumsu tas nebija viegli izdarāms; deju bija daudz, visas atcerēties neispējami. Jaundejas kopumā un katra atsevišķi atstāja ļoti labu iespaidu, bet Jaundeju koncertu nevar un pat nekorrekti būtu salīdzināt ar „Mārupiešu” koncertu (tur bija viss, kam koncertā jābūt: nezūdošs ritms, drāmaturģija, dejas valoda kā vienīgā un galvenā, skaisti jauni tērpi, tehniskā varēšana un degsme!) un Tautasdeju lieluzvedumu. Lieluzvedums pārsteidza ar dalībnieku skaitu, ar fantastiski plašo dalībnieka vecuma amplitūdu: sākot no divarpusgadu veca puisīša līdz vec-tētiņam, kas pirms izgājiena nolika malā kūjiņu! Lieluzveduma lielākais minuss bija sliktais apgaismojums, kurā deju raksti un galvenais – dejojātāju sejas bija grūti saskatāmas. Telpa bija par lielu, bet kā gan rīkotāji to būtu varējuši ideāli piemērot tieši šim sarīkojumam?! Kopumā uzveduma dejas bija pāŗaŗlaicīgas, tām pietrūka dinamisma, pilnībā netika izmantots dalībnieku skaitliskais potenciāls: deju rakstus varēja papildināt ar košākiem izdomas elementiem. Toties visos koncertos lielisks informātīvais palīgs bija modernā tehnoloģija. Piemēram, ja es uz lielā ekrāna nebūtu ieraudzījusi Kāŗļa Streipa attēlu, nudien, nenoticētu, ka tas ir tas pats mūsu žurnālists Kāŗlis Streips, kam liktenis lēmis ieiet arī Dziesmu svētku vēsturē. Visos koncertos choreografu raibais sastāvs apliecināja – cik neticami dzīvīgs ārpus dzimtenes ir tieši šis tautas mākslas zars. Ļoti gāja pie sirds, kā tika cildināts aizsaulē aizgājušais deju seniors Zigurds Miezītis.

Deju svētki allaŗ pulcina lielas tautas masas (gan Latvijā, gan āŗzemēs) uz tām atnākuši, vīlušies nedrīkst justies arī cittautieši. Un tieši tāpēc svētku valodai jābūt ļoti specifiskai: bez vārdiem un skaidrojumiem!

Parasti kritizētāju nekad netrūkst. Man gribējās tikai slavēt, bet konkrētus cilvēkus. Dziesmu svētku laikā tika intervētas 85 personas, un tāds daudzums atbilžu jau var pretendēt uz viedokli. Gribas vēlreiz atkāŗtot, ko pēc koncerta teica viens no „Mārupiešiem”: „Šajos svētkos es jūtos vienkāŗši laimīgs! Viņa (un citu no Latvijas atbraukušo vidējās paaudzes dejojātāju kopas) mugura kūpēja, vai šis fakts nav recenzijas daļa?

Grāmatā „Nakts ar pīrābalerīnu” Eriks Tivums saka: „Deja vienmēr ir mazliet tā kā jūsma, sāpšolis no ierastā, sinkope, vai ne? Tā nav punktu skaitīšana vai metra mēra pielikšana lēciena augstumam. Tā ir GRIBA DEJOT. Jo mans tikums ir dejotāja tikums. Labāk lempīgi dancot nekā bikli iet, – tā runāja Frīdriha Nīčes Zaratustra.”

Anita Mellepe

Labojums

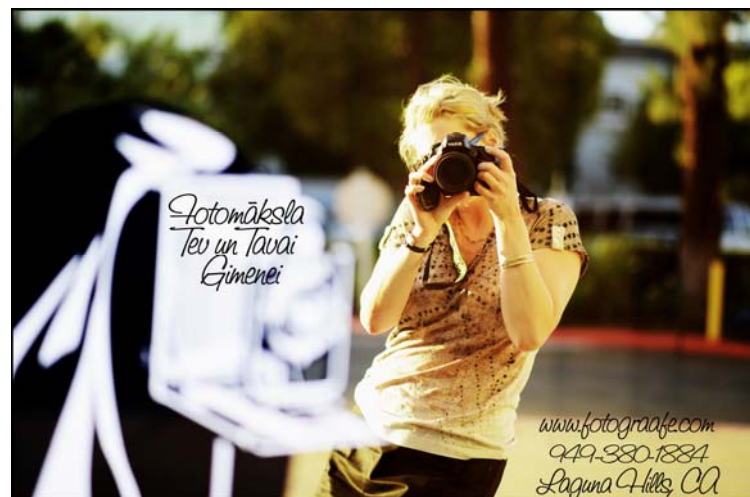
Dziesmu svētkos Milvokos Jaundeju skatē par labāko atzina „Vysi muni gosti beja”; Vilņa Birnbauma choreografija, dejoja Sietlas „Trejdeskņītis”.

PATEICĪBA

Liels paldies Latviešu Biedrībai un
Dagavas Vanāgiem par atbalstu
manam brauceinam uz Garezera
Nometni. Man ir tagad daudz
Latviešu draugi. Es nevaru
sagaidīt nakošo vasaru!
No
Elas Brecko
las Angeles
Latviešu skolas
3 classes
Skalniece

Latviešu valodu iespējams mācīties tīmeklī:

www.learnlatvianonline.com

Vēl viens precīzējums

„Pērkonīša” dalībnieki 1974. gadā. 1. r. no kreisās: Linda Maldute, Kristīna Šulca, **Astra Kesele**, Ināra Damroze, Dāvis Reins, Andrejs Reins, Inese Damroze, Arta Ložeņicina, Māra Maldute; 2. r.: Helēna Hofmane (†), Dace Kārklīņa, Anita Puķīte, Ilze Reina, Māra Lutere, Inese Birzniece, Rolands Gudrups (†), Loma Sprūda, Ruta Mindenberga, Linda Jēkabsons, Ilze Damroze-Ložeņicina, Maija Bēdele; 3. r.: Uģis Puķītis, Andris Damroze (†), Andris Priedītis, Jānis Luters (†), Imants Nagainis (†), Matīss Kārklīņš, Alberts Sproģis (†), Igors Ložeņicins (†)

Lūgums vienmēr otrā pusē fotografijai uzrakstīt attēlā redzamo vārdus, jo pēc gadiem tie pagaist no atmiņas.

Galerija *Baltic Crossroads*

3929 Fountain Ave, Los Angeles, CA 90029

Tālr.: 323-664-6216

Atvērta katru dienu!

Bērnudārzs

Victoria Marguleta

Director

818.980.0118

11849 Burbank Blvd.

Valley Village, CA 91607

victoria@anothergooseacademy.com

www.anothergooseacademy.com

Jauna satikšanās vieta

LATVIEŠIEM Amerikā

WWW.LATVIANUSA.COM

Anaheimas baleta trešie starptautiskie deju svētki

ANAHEIM BALLETT

Laikrakstā *The Orange County Register* š. g. 3. augustā bija ievietots Pola Hodžinsa (Paul Hodgins) raksts par Anaheimas baleta trešajiem starptautiskajiem deju svētkiem, kas notika no 10. līdz 12. augustam. Sarīkojumā 11. augustā piedalījās izcilas baleta zvaigznes – Mistija Koplānde (Misty Copeland) no *American Ballet Theatre*, Metjū

Rašings (Matthew Rushing) no *Alvin Ailey American Dance Theater*, Marija Kočetkova (Maria Kochetkova) no *San Francisco Ballet*, Greta Hodžkinsone (Greta Hodgkinson) un Gijoms Kotē (Guillaume Côté) no *National Ballet of Canada*, Vladislavs Marinovs no *Straatsballett Berlin*, Marija Čapmane (Maria Chapman) no *Pacific Northwest Ballet* un Daniels Ulbrichts no *New York City Ballet*. Svētkos rādīja 1948. gada filmu „Sarkanās karpītes” par jaunu balerīnu, kas kļūst par galveno dejotāju lielā baleta kompanijā. Par komentētāju bija pieaicināts filmu vēsturnieks Lerijs Billman (Larry Billman). Tāpat kā iepriekšējos svētkos notika sarīkojumā „Rītdienas zvaigznes”. Ceremonijvadītāja šogad bija Leslija Anna Vorrena (Lesley Ann Warren), viņa dejojusi *School of American Ballet*, tēlojusi lomas vairākās filmās un televīzijas uzvedumos. Meistarklases vadīja *Miami City Ballet* mākslinieciskais direktors Edvards Vilella (Edward Villella) un agrākais *New York City Ballet* galvenā dejotāja Darsija Kistlera (Darci Kistler). Anaheimas baleta mākslinieciskais direktors Lorenss Rosenbergs priecājās, ka daudzas baleta zvaigznes atsaucās aicinājumam un atbrauca uz baleta svētkiem. Mistija Koplānde izauga Dienvidkalifornijā un piedalījās baleta svētkos jau agrāk, ar L. Rosenbergu viņa iepazīsies 15 gadu vecumā. Anaheimas baletam ir kvalitāte, un balerīna ir sajūsmināta par iespēju atkal piedalīties svētkos. Pēc Lorensa Rosenberga lūguma Mistija Koplānde svētkos dejoja Mirstošā gulbja deju. Viņa ir sajūsmināta par Losandželosas un īpaši Apelsīnu pagasta skatītāju atsaucību un sirsnību. Citās pilsētās skatītāji esot daudz atturīgāki un vēsāki. Īpaši Mistijai patīk Evana Rosenberga videofilmas, jo skatītāji iepazīst dejotāju no cita redzesleņķa. „Ir svarīgi, ka rodas iespēja uzzināt vairāk par dejotāju darbu un tuvināties viņiem,” atzīst Mistija. Raksta autors pastāsta, ka Evans Rosenbergs filmas *You Tube* sāka ievietot pirms trim gadiem, tās apskatītas vairāk nekā 42 miljonu reizi.

„Evans prot atklāt dejotāja personālītāti,” atzīst Lorenss Rosenbergs.

Pieaugums mūsu kopienai

Losandželosas latviešu skolas saimei drīz pievienosies jauns audzēknis – Nikolas Juris Leikarts. Laimīgie vecāki – Dženifera Kourkoulesa un Mārtiņš Leikarts

Trīs daļas jubilāres

Foto: Aivars Jerumanis

Ingunai Galviņai (no kreisās), Valijai Rubenei un Guntai Lujānei šogad katrai savā datumā bija apaļa jubileja, bet viņas nolēma svinēt kopā, vienā dienā, un izsūtīja ielūgumu *Facebook* ar aicinājumu pulcēties latviešu namā 31. augustā. Ieradās daudzi vietējie latvieši un amerikāņu draugi, lai svinētu un apsveiktu Guntu Lujāni viņas 50., Ingunu Galviņu – 60. un Valiju Rubeni – 70. dzimšanasdienā. Netrūka jubilejas tortes, tostus, jubilejas balonu. Tika dziedāts, līksmots, mūzicēts, dejots, jubilāres bija sagatavojušas gardum gardu mielastus. Vairāki nolēma, ka tādas jubilejas derētu svinēt vai katru mēnesi.

Absolventu godināšana un izlaidums Kursas vasaras vidusskolā

Kursas 38. vasaras vidusskolas absolventu svinīgajās vakariņās 3. augustā piedalījās abu absolventu Andra Abermaņa un Markus Staško tuvākie draugi un radi. Absolventu godināšanas vakaru ievadīja kopīgi dziedātā „Jūriņ prasa smalku tīklu” Maijas Riekstiņas vadībā. Pēc tam runāja absolventi. Andris Abermanis teica, ka četrus gadus katru vasaru devies uz šo mazo latviešu stūrīti mežu vidū. Viņa amerikāņu draugi jautājuši: „Kāpēc tu tur brauc?” un katru reizi viņa atbilde bijusi: „Jūs to nesaprastu.”

Abi absolventi atzina, ka šī ir viņu mūžā līdz šim svarīgākā, bet arī bēdīgākā runa. Kursā kļuvusi par viņu otrajām mājām un Kursas saime par paplašinātu ģimeni, šeit pavadītais laiks bijis ļoti nozīmīgs un devis labāko, ko nekur citur viņi nespētu iegūt. Šeit sākušās draudzības būs uz visu mūžu. Viņi pateicās pārējiem audzēkņiem, audzinātājiem, skolotājiem, vadībai un darbiniekiem, vecākiem, vecvecākiem, vecvecvecākiem, organizācijām par stipendijām. Viņi cer, ka Kursā ieradīsies daudz jaunu audzēkņu, kuņiem būs iespēja piedzīvot vienreizējās „Kursas vasaras”. Markus Staško teica, ka ar nepacietību gaida, kad atkal varēs atgriezties Kursā, strādājot par audzinātāju vai uzņemoties kādu citu darbu.

Rietumkrasta izglītības centra direktors Jānis Rogainis, apsējis savu absolvēšanas kaklasaiti, apsveica Andri Abermani un Marku Staško un pasniedza viņiem rotkaļa Andra Rūtiņa darinātos Kursas gredzenus.

Absolventus uzrunāja Kursas administratore Jogita Jurevska:

„Apsveicu abus absolventus, Kursas vidusskolu beidzot. Ceru, ka jums arī turpmāk būs interese paplašināt savas latviskās zināšanas, lai jūs vēl vairāk iemīlētu un labāk iepazītu savu tēvu valodu un tautu un mīļākas jums kļūtu tās garamantas un tradīcijas. Jūs varat turpināt mācīties latviešu valodu, lasot grāmatas un piedaloties sarīkojumos. Zināšanu nekad nav par daudz! Direktoram, skolotājiem, audzinātājiem, saimniecēm un pārējiem darbiniekiem sirsnīgs paldies par labo darbu, vairojot skolēnu zināšanas un rūpējoties par viņiem!”

Latviešu valodas un literatūras skolotāja Inguna Galviņa atzina, ka četrās Kursā pavadītajās vasarās jaunieši jūtami paplašinājuši savas zināšanas. Nogatavojušies kā āboli, viņi ir gatavi godam absolvēt Kursu. Viņiem ir iespēja stāstīt par Kursu latviešu centru sarīkojumos, lai sagādātu vasaras vidusskolai jaunus audzēkņus, un novēlēja pašiem kļūt par rosīgiem sabiedriskiem darbiniekiem.

Dziedāšanas skolotāja Maija Riekstiņa pateicās par sadarbību un aicināja abus jauniešus neatstāt novārtā mūziku, attīstīt tālāk viņiem doto Dieva dāvanu.

Absolventu godināšanas vakarā 3. augustā Andris Abermanis un Markus Staško (pa labi) dziedāja Lilitas un Brigitas Ritmanes komponēto „Absolventu dziesmu” ar Andra Ritmaņa vārdiem

Daudz sirsnīgu vārdu absolventiem veltīja zēnu audzinātājs Kristaps Birznieks un meiteņu audzinātāja Ingrida Birzniece. Markus māte Andra Ose Staško, bij. Kursas audzēkne, un tēvs Pēteris Staško, bij. Gaŗezera un Beverīnas audzēknis, uzrunā priecājās par jauniešu izaugsmi.

Abi skolas beidzēji skaisti nodziedāja absolventu dziesmu „Rudens vēji”, Maijai Riekstiņai spēlējot klavieres.

Absolventi, turot rokās sveces, aizdedzināja nākamā gada absolventu Helēnas Abermanes un Rikija Teteŗa sveces. Jaunieši izskatījās lepnī un laimīgi. Visi kopā vēl nodziedājām vairākas dziesmas: „Skaista ir jaunība”, „Nāk rudentiņis” un citas, arī vakardziesmu „Pūt, vējiņi!”, un tad sākās sirsnīgais apkampšanās rituāls, ko ieviesa Austrālijas vasaras vidusskolas Kursas saimes pārstāvji.

Kursas 38. vasara aizsteigusies vēja spārnīem

Šogad Kursas vasara aizsteidzās ļoti ātri. Laika pietrūkst vienmēr, bet īpaši šoreiz, jo mācībām bija atvēlētas tikai trīs nedēļas. Daudzi no Kursas saimes piedalījās XIII vispārējos latviešu Dziesmu svētkos ASV Milvos, vairāki ciemojās Latvijā. Tomēr 15. jūlijā divpadsmit audzēkņu, kā arī audzinātāji, vadība, skolotāji, darbinieki un viesi ieradās ASV Rietumkrasta latviešu izglītības centrā. Kaija Staško „Kursas Kripatiņās” vēlāk rakstīja: „Es ilgojos pēc Kursas, Kur latvju dziesmas dzied.”

Kursas vidusskolas 38. vasaras atklāšanas ceremonijā karogs lepnī uzvījās mastā, svinīgi skanot mūsu tautas lūgšanai „Dievs, svētī Latviju!”. Pirmās nedēļas sākums pagāja, audzēkņiem palēnām ievirzoties Kursas

latvietību.

Uzvedums sākās pustumsā, no kreisās puses ienākot puisiem un dziedot: „Neraud, māsiņ, gan drīz nākšu, Varbūt būšu jau mājās rīt”, bet meitenes, ienākot no otras puses, pievienojās dziesmai ar vārdiem „Tālu jāsi, neapstāsi, Nevarēšu tev’ sagaidīt...” Puisiem mēteļi, biežāki svārki, meitenēm jakas, ap pleciem lakati, kā jau bēgļiem. Tikmēr zālē pamazām līdz ar piedziedājuma vārdiem „Vēlos redzēt svešas zemes, Tur, kur saule spožāk mirdz” bija iedegušās visas gaismas.

Dziesmai beidzoties, parādījās ļaudis, kuŗi izdzirduši latviešu valodu, priecājās satikt svešumā tautiešus. Viņi iepazīstināja ar sevi, savu likteni, iespējām, cerībām. Atskanēja viens otrs uzmundrinājums, ka nevar ļauties izmisumam un drūmumam – ir jādzīvo, jāstrādā un jānopelna maize ģimenei, bet arī jāsauglabā latviskums, kaut tālu prom no dzimtenes. Kāds ieminējās, ka Latvijā gatavojas Jāņu svinēšanai. Kuŗš tad mums var aizliegt svinēt Jāņus te – Amerikā? Visi norunāja vispirms iekārtoties jaunajās dzīvesvietās un tad gatavoties Jāņu svinēšanai.

Jaunieši atgriezās, tērpušies dažādu Latvijas novadu tautastērpos un dziedādami Alberta Legzdiņa „Līgo dziesmu”. Viņi atcerējās, kā Latvijā ap Jāņu laiku dziedēja visa pasaule, tāds smaržu reibums ir tikai Jāņos, kad daba spēka pilna – viss zied un aug. Diena ir visgarākā, bet nakts visīsākā un, kuŗš guļ Jāņu nakti, tam visu gadu būs jākaujas ar miegu. Katrs atcerējās kādu ticējumu vai paražu. Zaudējumi, ciešanas, neziņa izgaisa kā migla, kā putekļi, no kuŗiem izauga tautas gudrība: „Jāņi ir skaisti svētki. Skaisti tāpēc, ka mākam tos svinēt. Mēs nepazudīsim arī svešā zemē, starp svešām tautām, jo mums ir Jāņi.”

Nākamā bija audzinātāju deļa „Meita puisius dancināja”, savukārt jaunieši iepriecināja, deļojot Zigurda Mieziša choreografēto skaisto „Taču Jāņu deļa”.

Un tad jau bija laiks rotaļai, un tā jauniešiem tik ļoti

Kursas izlaidumā ieradās absolventa Markus Staško piederīgie – māte Andra Staško, tēvocis Alberts Ritmanis, māsiņas Ilze un Aija Matsones, vecvecāki – Andris Ritmanis un Magita Ritmane, vecmāmiņa Brigita Ritmane

patika, ka turpinājās krietnu laika sprīdi. Jaunieši vēl no-dejoja tautasdeļu „Palēciens”.

Jāņamāte tika appušķota ar liepu vainagu, lai viņai aug daiļas meitas, Jānītis dabūja ozollapu vainadziņu, lai Dievs viņam dotu ozoliņa stiprumiņu.

Absolventi vēl deļoja Jāņa Ērgļa choreografēto latgaliešu tautasdeļu „Padarēju olu”. Tā ir fiziski grūti izdeļojama strauļa deļa, bet jaunieši to deļoja tik aizrautīgi, ar tādu degsmi, ka sajūsminātie skatītāji nemaz viņus nepazēļoja, bet lūdza atkārtot, ko jaunieši ar prieku darīja.

Kamēr deļotāji atvilka elpu, citi audzēkņi lasīja tautasdziesmas, kuŗās attēlots, kā latviešu gadskārtā mainās saulgrieži un saulstāvji un kas šai laikā notiek latvju sē-tā, nobeidzot ar:

*Jānīt’s rudzus ziedināja,
Pēterītis briedināja,
Jēkabiņš, labs vīriņš –
Klētiņā ritināja.*

Pamazām jaunieši izveidoja pusloku, priekšā nostājās absolventi Andris Abermanis un Markus Staško, un Jāņu uzveduma beigās visi dziedāja Maijas Riekstiņas kantātes „Latviešu gadskārtas” trešo daļu „Līgo!”. Klausoties brīnišķīgo dziedājumu, nāca prātā Markus Staško teiktais absolventa runā par daudz ko neiedomājāmu, kas notiek tikai Kursā, piemēram, dziedāšanas skolotāja Maija Riekstiņa cer, ka trīs nedēļu laikā viņa no divpadsmit audzēkņiem un pāris audzinātājiem izveidos profesionālu kori, un tas patiešām arī notiek!

Jāņu uzvedums bija ne tikai par svētku svinēšanu, bet arī par mūsu spēka avotu, kas palīdz mums izturēt, atkal pacelties un izdzīvot kā latviešu tautai.

Uzvedumā bija iekļauta Brigitas Ritmanes komponētā dziesma ar Andra Ritmaņa vārdiem, atzīstot lielo nozīmi, kādu tā ieguva Atmodas laikā īpaši Latvijā, kur to dziedāja Ieva Akurātere. Izlaiduma programmā bija dziesmas vārdi, un visi tika aicināti dziedāt līdzī. Mēs vēlreiz lūdzām: „Palīdzī, Dievs, palīdzī, Dievs, mūsu latviešu tautai!” Aplaudējam jauniešiem par izjusto dziedāšanu un kopā suminājam dziesmas autorus, kuŗi bija viesu vidū. Kā katru gadu, beigās visi dziedāja „Rudens vēji”. Dziedāšanas skolotāja un uzveduma vadītāja Maija Riekstiņa pateicās absolventiem Andrim Abermanim un Markum Staško, audzēkņiem Helēnai Abermanei, Madarai Tiānai Altmanei, Lailai Birzniecei, Valdim Birzniekam, Maijai Dindzānei, Mārai Breinerdei, Ellai Luterei, Kaijai Staško, Emīlijai Šteinblūmai, Richardam Teterim; saimniekpuišim Varim Kārkliņam, audzinātājiem Ingrīdai Birzniecei un Kristapam Birzniekam, Ilzei Stāmerei par palīdzību uzveduma sagatavošanā, Andrim Rūtiņam par programmas uzrakstīšanu, Edvīnam Circe-nim par vāka fotografiju, audzinātājai un deļu skolotājai

Ingrīdai Birznieci par deju iestudēšanu un visiem ci-
tiem palīgiem. Mēs visi pateicāmieš Maijai Riekstiņai
par šo skaisto uzvedumu.

Kursas saimei un viesiem dziedot „Daugav’ abas ma-
las”, šī un nākamā gada Kursas absolventi nolaida Latvi-
jas valsts karogu. ASV Rietumkrasta latviešu Izglītības
centra priekšnieks Jānis Rogainis, šogad arī vasaras vi-
dusskolas direktors, paziņoja, ka mācības skolā beigu-
šās. Sadevušies rokās, visi nodziedāja „Pūt, vējiņi!”, pēc
tam apskāvās, fotografējās, un tie, kuŗiem bija jādodas
ceļā, atvadījās. Čaklās saimnieces aicināja pusdienās.
Daļa jauniešu palika palīdzēt bērnu nometnē „Mežotne”,
ko paši bija apmeklējuši.

Inguna Galviņa

Kāpēc jāmacās valodas?

Rūdolfis Hofmanis atceras, ka pirms daudziem ga-
diem toreizējais Latvijas goda konsuls Kalifornijā Leo
Andersons kādā sarīkojumā piekodinājis mācīt bērniem
latviešu valodu. Viņam diemžēl esot tikai viena valoda,
jo vecāki citas viņam nemācīja.

Zinātnieki jau sen pierādījuši divu vai vairāk valodu
prasmes priekšrocības. Vairākas valodas uzlabo garīgās
spējas, uzmanību un atmiņu. Vecāka gadagājuma cilvē-
ki, kuŗi prot trīs valodas, prot labi orientēties un viņiem
vieglāk izprast pasaulē notiekošo.

Maziem bērniem nav nekādu grūtību vienlaikus apgūt
divas vai vairākas valodas. Britu Kolumbijas universitā-
tes zinātnieki izpētījuši, ka bērni ģimenē, kuŗā runā vai-
rākās valodās, viegli spēj tās atšķirt. Agrīna, vēl pirms-
skolas posmā, vairāku valodu apgūšana attīsta smadze-
nēs centrus, kas atvieglo citu valodu apguvi un arī termi-
noloģijas iegaumēšanu vēlākos gados. Pieaugušajiem
jaunas valodas apgūt daudz grūtāk nekā bērniem. Nepa-
reiz ir viedoklis, ka mācīt bērnam vairākas valodas ir
kaitīgi, jo tiks mulsināts bērna prāts, viņš runās ar akcen-
tu, runājot jauks vārdus u. tml.

Bērnu vecākiem ieteicams izlasīt rakstu *Attention:
Why Speaking Two Languages Is Better Than One*
(autors: Robert Lee Hotz), *The Wall Street Journal* š. g.
1. maija numurā.

Izcilais latviešu valodnieks Jānis Endzelīns teicis:

**Kas atsakās no savas valodas, atsakās no kultūras.
Valoda ir tautības spilgtākā un svarīgākā pazīme.
Sava valoda ir mūsu lielākais nacionālais lepnums.
Kas savu tēvu valodu neciena un nerūpējas par tās
tīrību, tas nevar arī krietns patriots būt.**

Vecvieglatlēti startē un uzvar

Guntis Linde, pārstāvot Santamonikas vieglatlētikas
klubu, piedalījās vecvieglatlētu sacensībās, kas notika
21. un 21. jūlijā Kalifornijas Tehnoloģijas institūta
sporta laukumā Pasadenā. Šoreiz Guntis skrēja 5000
metru, viņa rezultāts – 30:00,19 minūtes. Vīriešu 80-84
gadu vecumgrupā viņš bez konkurences ieguva pirmo
vietu un meistara nosaukumu.

Juris Tērauds 30. jūnijā piedalījās USATF 2012.
gada vecvieglatlētu sacensībās Kalifornijas universitātes
stadionā Sanmarkosā (San Marcos) un šķēpa mešanā ar
rezultātu 34,89 metru vīriešu 75-79 gadu vecumgrupā
bez konkurences ieguva pirmo vietu un meistara nosau-
kumu.

Pateicība

**Paldies Valdim Ķerim par ierosinājumu nodibināt
Leo Veisa piemiņas balvu volejbolā un ierosinājuma
īstenošanu.**

**Paldies par atbalstu visiem agrākiem Rīgas sporta
kopas dalībniekiem.**

**Vēlam Valdim labas sekmes sporta kopas „Rīga”
atjaunošanā.**

Sirsnībā, Aira, Diāna un Arturs

Noķerta lielā zivs

Sandiego latviešu ev. lut. draudzes priekšnieka Jāņa
Legzdiņa vaļasprieks ir makšķerēšana un zvejošana.
Nesen Jānim okeanā pie Meksikas robežas laimējās
noķert dzeltenastes tunci. Tunzivs gaļa ir stingra,
liesa, garša nedaudz atgādina jauna liellopa gaļu.
Varbūt var teikt, ka noķertās ir mazas zivis, jo
svītrainās tunzivs gaļums ir līdz 80 cm, zilās tunzivs
pat līdz 3 metriem un svars 600 kg.

Aicinājums pavadīt atvaļinājumu „Paradīzē” kopā ar putniem

Dziesmu svētkos Milvokos skatījāmieš Andras Berkoldas lugu *Hotel Paradiso* par iedomātu viesnīcu Rīgas jūrmalā. Varbūt kādam ir vēlēšanās atpūsties īstā viesnīcā, kuŗas nosaukums ir mazliet līdzīgs – *Birds and Paradise*. Tā pieder diviem latviešiem un atrodas Meksikas pilsētā Kernavaka (Cuernavaca), kas tulkojumā nozīmē „govs rags” un ko dēvē par „mūžīgā pavasaŗa pilsētu”. *Bed and Breakfast* tipa viesnīcas īpašnieki ir Inese un Juris Laivinieki.

Apkārta viesnīcā, kas celta spāņu koloniālā stilā, uz četriem akriem pleŗas četri dažādi dārzi, īpaŗumam vienā malā ir upe un ūdenskritums. Katrā istabā ir divas ērtas lielas gultas, pievienojums tīmeklim, tālrunis (par vietējām sarunām nav jāmaksā); vannas istabas sienas noklātas ar tradicionālām meksikāņu stila flīzēm. No „Ķīnas istabas” paveras skaists skats uz diviem dārziem, no „Spāņu istabas” var vērot apakŗejo dārzu. Pie viesnīcas ir peldbaseins un basketbola laukums, ko var lietot bez maksas.

Juris Laivinieks pastāstīja, ka dzimis Latvijā, beidzis Ilinojas universitātes tieslietu fakultāti, Ķikāgā turpat 30 gadu strādājis par advokātu, bet Latviju un ASV par mājām neuzskata. Par mājām kļuvusi Meksika.

Inese Laiviniece uz Kernavaku pārcēlās 1995. gadā no Klīvlādes, kur strādāja par preŗu sagādnieci lielam drēbju veikalam, vēlāk lielā bankā.

„Katrs cilvēks ir pats savas laimes kalējs. Esam apmierināti visādā zinā – nekā netrūkst, dzīvoŗana desmitreiz lētāka nekā Amerikā, augļi un dārzeņi maksā daudz mazāk nekā citur, un saulīte silda katru dienu,” raksta Juris Laivinieks.

Viesnīcas īpaŗnieki piedāvā klientus par papildsamaksu vest ekskursijās 200 jūdŗu rādiusā no Kernavakas, un apkaimē daudz interesanta, ko apskatīt – nacionālais parks, zooloģiskais dārzs, senas piramīdas, ezeri, alas, arĥaioloģisko izrakumu vietas, seno actreku apdzīvoto vietu drupas u. c. No viesnīcas līdz pilsētas centram ir apmēram trīs jūdŗes.

Tagad gan no Amerikas klientu esot maz, jo meksikāņu narkōmani aizbaidījuŗi lielāko daļu ASV un citas pasaules valstu tūristu. Viņi gan parastos cilvēku un tūristus neaiztiekot, izrēķinās savā starpā. Iespējams, vairāk noziegumu notiek Ķikāgā, Detroitā, Ņujorkā, kādā Kalifornijas lielpilsētā nekā Meksikas galvaspilsētā.

Pārnakŗņoŗanas cenas viesnīcā ir mērenas – neatkarīgi no gadalaika vienai personai \$65 diennaktī, divām – \$95; cenā ieskaitītas brokastis. Apmeklētāji var ņemt līdzī dzīvniekus, piemaksājot 15 dolāru diennaktī.

Inese un Juris Laivinieki mīl dzīvniekus, viņiem ir suns un kaķi, pagalmā redzami arī citi dzīvnieki. Dārzos

staigā dažādi mājputni – pīles, zosis, pāvi, putnu mīlētājiem ir iespēja vērot mazus un lielus papagaiļus un tukānus ar milzīgajiem knābjiem. No tukāniem nav jābaidās, jo putnu barība ir augļi.

Inese un Juris Laivinieki ar viesiem var sazināties angļu, vācu, latvieŗu, lietuvieŗu, krievu un franŗu valodā.

Viesnīcas īpaŗnieku e-pasta adrese:

info@birdsandparadise.com

Tālrunis (zvanot no ASV): 312-602-2641

Informācija: www.birdsandparadise.com

Inese un Juris Laivinieki

Viesnīca *Birds and Paradise*

Latviešu 16. salidojums Trinidadā un Tobago

Neesmu īpaši daudz bijusi ārpus Latvijas, par to, kā ir citur pasaulē, man ir iespaidi tikai no televīzijas, preses un grāmatām. Pat nezināju īsti, ko gaidīt. Pirmais šoks, ko izbaudīju uz savas ādas – atvērās Trinidadas lidostas durvis, un man pretī vēlās smags, mitrs, blīvs karstums. Man patīk pirts, bet tad man likās – nu ir pavisam traki, kur es esmu nokļuvusi, un tā būs gandrīz divas nedēļas! Nez vai varēšu izturēt! Pamazām ieraudzīju, ka ārā tomēr ir cilvēki, un viņi ir dzīvi (kāds pārsteigums!), kustas... Tikai skatījos, kur ēna un meklēju kādu gaisa plūsmu. Tomēr pieradu diezgan ātri, arī, ka visu laiku tek sviedri, drēbes sausas ir tikai nosacīti... Tā tur laikam ir parasti. Pārvarējusi pirmo izbīli, sāku vērot apkārtējo pasauli. Mūs ar autobusiņu aizvīzināja uz Kaskeidijas viesnīcu Portofspeinā. Gaisss auto par laimi bija vēsināts. Spēju pamanīt, ka ārpusē izskatās daudz citādāk nekā pie mums mājās – palmas, krāšņi un ziedoši koki, pavisam neierasta pilsēta. Gaisss pat smaržoja savādāk – pēc saldi skābiem trūdiem un chlōra. Tas pie viesnīcas. Tagad man ir saprotams, kādēļ tā – tropiskajā karstumā

un mitrumā viss organiskais ļoti ātri sadalās, pārstrādājas, dod vietu un augsni jaunām formām, bet ūdens baseinā jādezinficē. Citādi nevar. Tomēr ap viesnīcu, kur baseins ir liels un skaists, chlōra smaka gaisā bija jūtama stipri. Tāds īpatnējs smaržu kokteilis. Tagad, mājās, līdzīgu trūdu smaržu jūtu savā siltumnīcā, tas man stipri atgādina Trinidadu.

Pirmajā mūsu ierašanās vakarā salidojuma programmā bija paredzēts iepazīšanās kokteilis pie viesnīcas baseina. Mēs ar Imantu jutāmies tik apjukuši un noguruši no lidojuma un iespaidiem, ka sākumā pat īsti negribējās kontaktēties ar pavisam svešiem cilvēkiem. Likās – nav spēka vairs vēl jauniem iespaidiem. Tomēr bijām atbraukuši uz Trinidadas un Tobago „kūrlanderu” salidojumu – tad nu nebūtu bijis pieklājīgi pavisam nelikties zinīs par pārējiem, kas tāpat tālu atceļojuši no citām valstīm. Ļoti nedaudz stiprinātais kokteilis deva kādu enerģiju iepazīšanās iesākumam. Visa salidojuma laikā es tā arī nespēju pilnīgi visus dalībnieku vārdus iegaumēt. Zināju vienīgi, no kurienes katrs ir. Šogad salidojumā piedalījās

Salidojuma dalībnieki pie tēlnieka Jāņa Mintika pieminekļa kurzemniekiem

piecdesmit latviešu – no Latvijas, Īrijas, Anglijas, Austrālijas, Vācijas, Kanadas, Argentīnas, Amerikas un Venecuēlas. Mūsu galvenais salidojuma organizators Gunars Gedulis bija veicis neiedomājami lielu darbu, lai mēs varētu pēc iespējas vairāk redzēt un atgādināt vietējiem par „kūrlanderiem”.

Viss laiks bija saplānots, lai mēs gūtu iespaidus par šīs zemes ģeografiju un kultūru. Domāju, ka bez šīs organizētības un gīdu vadības, mēs ne desmito daļu nebūtu redzējuši un sapratuši. Man šī zeme un tās cilvēki likās viesmīlīgi un draudzīgi. Protams, Trinidadā un Tobago tūrismam ir liela nozīme, jo no tā daudzi iedzīvotāji pārtiek. Pārsteidza vietējo mentalitāte – viņi ir daudz atklātāki, vienkāršāki, bezrūpīgāki nekā latvieši. Protams, viņiem nesagādā raizes daudz kas, par ko mums ikdienā Latvijā jārūpējas. Ziemas aukstuma tur nav, tātad par māju siltināšanu un kurināmā sagādi nav jādomā. Dabā ir tāda augļu pārpilnība! Pat nevarēja īsti saprast, kas tur aug pats no sevis vai tiek audzēts, proties tik izmantot. Kaut gan redzējām arī ne mazums Tobago dārzus. Stāvēs terasēs šaurās rindiņās kaut kas bija sastādīts. Pa autobusa logu atgādināja salātus. Imants ieminējās, ka manai mātei šādas terases ļoti patiktu, var stādījumus apkopt, kājās stāvēt, nemaz nav mugura jāliec. Mūsu dārzā māte ar ķebliņu šļūkāja pa taciņu, dobes ravējot. Mugura sāp. Trinidadā un Tobago nekāda laistīšana (vismaz lietus sezonā) nav nepieciešama, par to katru dienu parūpējas lietutiņš. Domāju – arī mēslojuma augsnes auglībai tur pietiek, zeme bagāta trūdvielām. Varbūt lauksaimniecībai tur ir citas raizes (kaitēkļi, pārāk daudz saules, puves...). Nezinu, bet izskatījās, ka viņi tur dārzos strādā kā rotaļājoties.

Arī man Talsos ir liels dārzs. TT meklēju kādas līdzības ar mūsmāju floru un faunu. Nekā – pat necila zālīte, kas izskatās līdzīga mūsu vārpatai, izrādās tāda nemaz

Pie Bruņurupuču līča viesnīcas atkal lepni plīvoja Latvijas karogs

nav – lapiņas asas, cietas. Protams, visi krāšņie krūmi un puķes, ko esam ieraduši redzēt augam podos ziedu salonos, tur daudzreiz lielāki un krāšņāki un aug brīvā dabā. Un palmas! Ievēroju gan, ka daudzviet pie mājām augi bija sastādīti podos. Droši vien sausajā sezonā mazāk ūdens tiek patērēts, aplaistot augu podā, nevis zemē augošu. Saldūdens tur ir viena no saudzējamām un tautpāmām vērtībām. Lietus sezonā ūdens tiek uzkrāts lielos rezervuāros, milzīgās melnas plastikāta tvertnes, ko redzējām pie daudzām mājām.

Pie viesnīcas Tobago redzējām interesantu ainu – govys nodarbojās ar ainavu dizainu. Mielojās ar krāšņā ziedošā krūma jaunajiem dzinumiem. Pie sevis nospriedu – tad tāpēc lielai daļai šo krūmiņu ir tāda kā apcirpta, plakana augša. Vietējie „dārzniecības speciālisti” par to parūpējas, un cilvēkiem atkal par to nav jādomā.

Man ļoti gribējās redzēt, kā tad īsti aug un izskatās tie eksotiskie augi, kuŗu augļi redzēti tikai mūsu lielveikalu plauktos – banāni, kokosrieksti, mango, avokado...

Banānkokus iemācījies atšķirt diezgan drīz. Tie tur gandrīz kā vietējā nezāle aug vai pie katras mājas, kur vien kāds brīvs zemes gabaliņš. Arī mežos un krūmājos, cik nu pa autobusa logu varēja redzēt, tie bija visur. Un neizskatījās, ka tos kāds būtu stādījis. Pāris vietās pamanīju tādas kā banānkoku plantācijas – tur vismaz varēja just cilvēka iejaukšanos – izplauts un aprušināts visapkārt. Mūsu veikalos nopērkamie banāni nelikās ļoti atšķirīgi no vietējiem, vienīgi mutē nepalika tā sīvi savelkošā garša. Droši vien tāpēc, ka tur augļus ievāc gatavus un nav lietoti ķīmiski līdzekļi augļu saglabāšanai.

Ražas svētkos pārsteigumu man sagādāja milzīgi banāni, pāris nopirku. Tomēr mazliet vilos, jo garšīgākie tomēr esot mazie banāni. Šie bija pacieti, mazāk saldi, toties krietni sāīgi. Viens cilvēks tādu vienā reizē pat

Ražas svētkos Tobago dziedāja arī latviešu koris

nevar pieveikt. Banānu tur esot ļoti daudzas šķirnes, arī īpaši cepamie, kas esot ļoti garšīgi. Un tad vēl milzīgie avokado!

Mēs Jāņus svinam 23. jūnijā, bet astronomiski vasaras saulgrieži ir 21. jūnijā. Latvijā pēdējos gados ir cilvēku grupas, kas rīko saulgriežu uguns rituālus par godu visiem četriem gadalaikiem. Tobago rīko ražas svētkus četras reizes gadā (saulgrieži taču arī ir tieši četras reizes gadā). Un šie ražas svētki viņiem ir kā pateicība par visu, kas izaudzis, iedots, noticis... Tad tiek rīkotas ražas un mājās gatavotas produkcijas izstādes – tirdziņš, viss tiek svētīts, par visu tiek teikts paldies. Koncertā par godu ražas svētkiem uz skatuves kāpj katrs, kas vien vēlas ko citiem parādīt. Un bez kādas aiztures – prot dziedāt, vai ne. Viss tiek uzņemts ar sajūsmu un pateicību. Varēja just, ka šie ražas svētki vietējiem ir ļoti nozīmīgi.

Bija ieradušies daudz cilvēku, visi saposušies. Varējām vērot, kā ģērbjas vietējie salas iedzīvotāji. Jāsecina – ļoti krāšņi (bet pati daba taču tur arī ļoti krāšņa), tomēr korekti un gaumīgi. Sievietēm svārki līdz ceļgalam, pat vēl garāki. Apģērbs samērā pieguļošs, arī tām, kam ķermeņa formas krietni pilnīgākas. Visām manikīrs un košs grims, kā iziešanai skatuves. Interesanti, vai viņas nēsā – un kā krāsas nenotek. Tad vēl dredī un bizītes – mati sakārtoti ar neticami izdomu. Mūsu stilistiem būtu ko pamācīties.

Man radās iespaids, ka vietējie TT iedzīvotāji ir apdāvināti un talantīgi cilvēki. Droši vien tam pamatojums ir lielais tautu un rasu sajaukums. Labs genofonds. Dzirdēju, ka zviēdri esot nopietni noraizējušies par savas nācijas ģenētisko materiālu – zviēdru vīrietis esot gatavs apprecēt bezmaz jebkuŗu sievieti, kas vien spētu radīt viņam bērņus, lai tikai nebūtu zviēdriete. TT, šķiet, šādas problēmas nav.

Mums bija laime baudīt vairākus lieliskus priekšnesu-

Bruņurupuču līcī vietējie zvejnieki ķer zivis; tīkla vilkšanā labprāt piedalās arī tūristi

mus. Bijām uz *steel band* orķestrā mēģinājumu. Man pat negribas tulkot šo *steel band*, jo tad, manuprāt, pazūd šī jēdziena vietējais kolorīts. Tas ir tautiskais mūzikas veids, kas radies tieši tur. Un atkal vietējo izdomas un talanta rezultātā. Laikā, kad TT vēl bija angļu kolonija un sāka iegūt un pārstrādāt naftu, atklāja, ka no naftas mucām var izdabūt dažādu toņkārtu skaņas. Talantīgi mūziķi spēj radīt īstu simfōniskā orķestrā illūziju. Vienā no ekskursijām tikām iepazīstināti arī ar vietējo *steel band* veterānu un slavenību. Sajūsminājāmies par *steel band* orķestrā spēlētājiem gan Čaikovska, gan Štrausa, arī modernajiem popmūzikas skaņdarbiem. Sajūta tiešām tāda, it kā atrodoties īstā simfōniskā koncertā. Likās – var pat saklausīt visas instrumentu grupas. Liels baudījums bija arī vērot, kā mūziķi kustas, kā izdzīvo mūziku. Ar vārdiem to nevar attēlot, tas ir jādzird un jāredz.

Otrs lieliskais baudījums bija koŗa mēģinājums, ko Guntars bija noorganizējis apmeklēt. Šis koris izpelnījies nopietnu starptautisku atzinību. Tās dziesmas, ko dzirdējām, viņiem enerģiski kustoties, arī mums, kūrlandieŗiem, lika atraisīties un dziedāt līdzī. Atkal jāteic – tas jāredz un jādzird pašam, nekādi komentāri to nespēj attēlot.

Abi šie mēģinājumi notika pēc vakariņām, un pēc dienas ekskursijām jutāmies noguruši, bet neviens nenozēloja, ka braucis tos klausīties. Liels paldies Guntaram un mūsu gēdiem, kuŗi mums sagādāja jaukos brīžus!

Nevaru nepieminēt abus puīšus, kuŗi nodarbojās ar tautisko instrumentu izgatavošanu un mūzicēšanu. Katrai tautai ir kādi tai vien raksturīgi mūzikas instrumenti, bet mums bija izdevība pārliecināties, ka par skaņas un mūzikas avotu var izmantot pilnīgi jebko, kas vien dabā atrodams. Ne tikai gliemežvākus un ar ādu pārvilkta bungas, izrādās, skanēt var viss, pat sausu niedru pušķis un dobjais bambusa gabals, piepildīts ar kāda auga ērkšķiem. Prieks bija vērot abu atraktīvo un nacionāli kolo-

rīto puīšu demonstrējumus. Tās gandrīz divas stundas, ko pie viņiem pavadījām, pagāja pārāk ātri.

Es uzreiz iemīlējos turienes jūrā. Ūdens ir mana stichija jebkuņā veidā, bet Karību jūra mani tiešām savaldzināja. Tās viļņi plīst, šalc un dun ar savādāku skaņu kā mūsu mīļā Baltijas jūrā. Mani Tobago piemeklēja pat tāds kā maza bērna negulēšanas sindroms – ka tik miegā nepalaižu gažām kādu viļņu šlakstu, ko vairs nedzirdēšu. Gulējām pie vaļējām durvīm. Vakaros, protams, aizmiņām gandrīz mirklī, kad galva skāra spilvenu, bet modos pirms ausmas, lai klausītos šo viļņu mūziku. Arī putni paši skaļākie bija tieši brīdi pirms ausmas. Rīta peldes jūrā atsvaidzināja, vēlāk gan ūdens atgādināja siltu tēju vai nedaudz pārsālītu, iesaldenu viru – tas pēc garšas.

Tik un tā jūrā peldēties gājām vairākas reizes dienā, cik nu laiks atļāva.

Pie viesnīcas Tobago liels plakāts brīdināja par iespējamām briesmām un jūras neprognozējamību. Glābēju neesot, tāpēc pašiem jābūt uzmanīgiem, lai netiktu ieskaloti dziļāk jūrā. Ūkeanā mūs nemaz nelaida, gāds uzreiz pateica – tas esot bīstami. Ūkeanu vērojām pa autobusa logu un fotografējām skaistos viļņus.

Tikko izšķīlies bruņurupucēns aši steidzas uz jūru

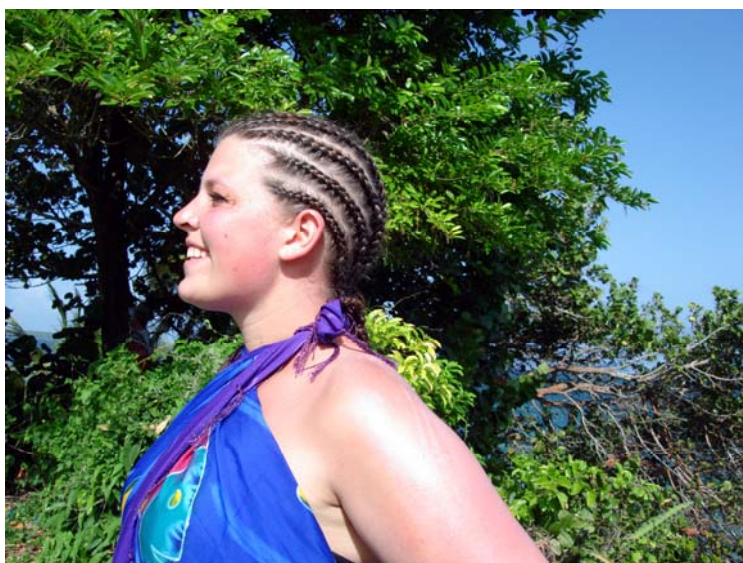
Pirms intervijas Trinidadas televīzijā; no kr.: Liāna Goldštrēma (Īrija), Skaidrīte Zaķe (Austrālija), Guntars Gedulis, Latvijas goda konsuls TT Kirbijs Antonijs Hosangs, Marija Perejma (Austrālija)

Toties Trinidadā izbaudījām peldi ezerā, kurā iegūst asfaltu!

Mēs visi bijām ieradušies uzzināt un pētīt bijušo kūrlanderu pēdas TT sabiedrībā – tas mūs visus vienoja. Gribējās izdibināt, kāda informācija ir saglabājusies par hercoga Jēkaba laikos rīkotajām ekspedīcijām uz Tobago, un kas ar šiem atbraucējiem noticis. Vai tur vēl dzīvo kāds kūrlanderu pēctecis? Pagaidām par ekspedīciju dalībnieku likteni ziņu nav. Protams, daži vietējie šo to zina par kūrlanderiem. Guntars stāstīja par latviešu kultūras centra celšanas plāniem, par sadarbības iespējām ar TT. Nākamā rītā pēc ierašanās Trinidadā, 17. jūnijā, mūsu delegācijas pārstāvji bija uzaicināti uz interviju televīzijā. Notika mūsu apvienotā koŗa koncerts viesnīcā, svi-

Pie Kurzemes liŗa mūzeja; tas jau kļuvis krietni par mazu, un steidzīgi nepiecieŗama piebūve

Īrijas latviete Rasa Stonkus nepalaida gaŗām iespēju palepoties ar tradicionālo Tobago frizūru

Pirātu jeb Kuršu līcis

nējām Jāņus kopā ar vietējiem, mūzejā atstājām grāmatas un citas dāvanas.

Kaut kādas latviešu saknes varbūt tur tomēr ir. Piemēram, vietējā suvenīru tirdziņā nopirku austu somiņu košās krāsās. Tā ļoti iepatikās tieši šo krāsu dēļ. Sāku pētīt tuvāk – tās taču visas ir mūsu Talsu tautastērpa krāsas!

Kopējo sadarbību un tuvināšanos veicināja dievkalpojums Sv. Dāvida baznīcā 24. jūnija rītā. Varbūt tieši tur mūs sadzirdēja. Baznīcā mūsu Īrijas meiteņu duets bija augstā profesionālā līmenī. Rekviēma dziedājums aizkustināja līdz asarām. Pēc dievkalpojuma visi baznīcēni devās sasveicināties cits ar citu un novēlēt svētību katram, tāpat nāca arī pie mums, sniedza roku, vēlēja ko labu. Tas bija jauki.

Koristi pirms salidojuma un tā laikā daudz mēģināja. Es līdz šim neko par tādu virtuālo kori nezināju. Lūdzu Austrālijas koŗa diriģenti Mariju Perejmu izskaidrot, kā koris darbojas. Apbrīnoju šo dziedāšanas entuziasmu. Koristiem nebija viegli vasaras svelmē dziedāt, turklāt latviešu tautastērpā. Vislielāko sajūsmu izpelnījās pēdējā Jāņu dziesma ar jautru piedziedājumu.

Tradicionālā kūrlanderu salidojuma dalībnieku fotografēšanās pie pieminekļa kurzemniekiem 24. jūnijā pēc dievkalpojuma gan iznāca sasteigta – mūs pārsteidza kārtējā tropiskā lietussgāze. Arī dievkalpojuma laikā lija pamatīgi. Citādi laiks mūs lutināja.

Pats pēdējais labākais iespaids palika no atpūtas Pirātu līcī. Ja man būtu jāuzdod paradīzes adrese – tad tas būtu tieši tur – Tobago salas ziemeļu galā, Pirātu līcī. Pilnā mērā centāties izbaudīt jūru un sauli jau ar domu, ka nākamajā dienā jāsāk ceļš atpakaļ uz mājām.

Mēs ar Imantu vienbrīd teicām – viss, mēs te paliekam, dibinām savu koloniju, te ir tik labi un viss, kas vajadzīgs. Tomēr apzinās, ka esmu latviete ne tikai savā

sirdī un dvēselē. Turklāt nezinu, vai es tur varētu nodzīvot mūžīgi. Arī Latvijā daba ir krāšņa, savādāka, bet krāšņa. Mums ir gadalaiku maiņas – pavasaris, kas man tā patīk ar ziedēšanu, rudens ar dārzu un mežu bagātību un krāsainajām lapām. Droši vien ar laiku man tā visa pietrūktu.

Ginta Kore, dzimusi un augusi Kurzemē

Tobago vērojami milzīgi kontrasti; būdiņas un greznas ēkas atrodas līdzās

Salidojuma vadītājs Guntars Gedulis vienlaikus bija arī gīds un vienmēr pastāstīja daudzko interesantu

Tobago draugu biedrība

Tiek dibināta Tobago draugu biedrība. Biedru maksa – \$25 dolari nedēļā. Šī nauda nekur nav jāsūta, bet jāieliek aploksnē, uz kuŗas jāuzraksta TT. Pēc diviem gadiem aploksnē būs sakrājusies nepieciešamā summa salidojumam un ceļa izdevumiem uz Trinidadu un Tobago.

Bikrama jogas skolotāja Emmija Kļava viesojās Rīgā

Žurnāla „IR” š. g. 16. numurā (28. VI – 4. VII) ievietots žurnālistes Ievas Puķes garš raksts „Uz Latviju ar jogu”. Tajā pastāstīts par Losandželosas latvieti Emmiju Kļavu (Cleaves), jogas skolotāju, kam 83 gadu vecumā vēl pavisam viegli padodas visas 26 Bikrama jogas pozas.

Emmija Kļava Rīgā, kur arī ir Bikrama jogas studija, piedalījies paraugdemonstrējumos.

Žurnāliste Ieva Puķe raksta, ka Emmija Kļava, indiešu jogas skolotāja Bikrama Čaudrija labā roka, apmācījusi vairākus Holivudas aktierus un sportistus.

Emmijas Kļavas dzīves gaitas bijušas raibas un nebūt ne vieglas. Tēvs nomira pirmajā padomju okupācijas gadā. Pēc kara Emmija ar māti Karlīni Kļavu (žēl, ka žurnāla rakstā viņas vārds nav minēts) kara beigās devās uz Vāciju un nokļuva darba nometnē Dancigā, kur

bija jādzīvo pusbadā. Tuvojoties padomju karaspēkam, Kļavas gribējušas doties tālāk ar vilcienu. Uz perona bija liela cilvēku drūzma, vilcienā iekāpt paspēja tikai māte... Emmijai bija 15 gadu, viņa palika viena un bez jebkādiem dokumentiem, tie bija palikuši pie mātes. Viņa uzkāpa uz kuģa, kas devās uz Dāniju, no bēgļu nometnes Dānijā nonāca Potsdamā, pēc tam Bonnā, kur universitātē sāka studēt tieslietas.

Radās iespēja tikt uz Ameriku: kāda ģimene Grandrapidos, Mičigenā meklēja bērnaukli diviem mazuļiem. Jau pēc mēneša Emmija devās uz Čikāgu, kur atrada istabiņu jauniešu kristīgās asociācijas mītnē un sāka strādāt reģistrātūrā, pēc tam izmācījās par grāmatvedi, pārcēlās uz Losandželosu un strādāja mūzikas ierakstu kompānijā. Emmijai 35 gadu vecumā radās asinsizplūdums galvā, viņu operēja. Vairākus gadus viņa jutusies ļoti slikti. Emmijas veselību uzlaboju un dzīvi pārvērta joga. Viņa iepazinās ar indieti Bikramu Čaudriju, kam toreiz bija 28 gadi. Ar laiku Emmija pati sāka mācīt jogu un apmācījusi daudzus Bikrama jogas skolotājus. Viņa lepojas, ka ikvienā pasaules malā var atrast jogas skolu, kur strādā viņas trenētie skolotāji.

Emmijai šī bija pirmā darba vizīte Latvijā, bet dzimtenē viņa ciemojusies jau vairākas reizes. Emmija atzīst, ka Rīga zaudējusi padomju pelēcību un līdzinās viņas bērnības pilsētai.

Pēc Staļina nāves Emmija uzzināja, ka māte Karlīne Kļava no Vācijas atgriezusies Rīgā, un viņai izdevās izsaukt māti pie sevis Amerikā uz pastāvīgu dzīvi.

Losandželosā daudzi vēl atceras Karlīni Kļavu, viņa skaisti dziedāja, bija aktīva pensionāru saietos, auklēja Blāķu bērnus. Inguna Galviņa reiz Karlīnei jautājusi, kāpēc viņa nenodarbojas ar jogu, un Karlīne atbildējusi, ka var pilnīgi visu, ko viņas meita, un bez kādām pūlēm aizlikusi kāju aiz galvas!

Mīlestības neizdibināmie ceļi

Žurnāla „Stella” š. g. 19. numurā (9. maijā) lasāms žurnālistes Vijas Vāveres raksts „Latvijas vēstniece Apelsīnu pagastā” par Solvitu Blāķi. Solvita Pastare studēja ekonomiku Latvijas universitātē un, pabeigusi otro kursu, nolēma doties uz Ameriku peļņā un iemācīties angļu valodu. Sākumā Solvita strādājusi Mineapoles lidostā suvenīru veikalā. Viņa iepazinusi ar latviešu puisi Mārtiņu (vai Andersonu?), kas aicinājis atbraukt uz Kaliforniju. Solvita iestājās Kalifornijas universitātē, studēja grāmatvedību un uzņēmumdarbības administrāciju. Viņa sāka strādāt armēņu restorānā, kur jutās gluži kā Latvijas vēstniece, jo gan īpašniekus, gan viesus interesējis, no kurienes meitene atbraukusi un kā viņai veicas studijas. Solvita labi apzinājās, ka pārstāv arī citus latviešus. Jaungada ballē latviešu namā Solvita iepazinās ar Ati Blāķi, abi sāka satikties, spēlēt tenisu, iet uz koncertiem, braukt uz plūdmali. Atis bildināja Solvitu Anaheimas kalna virsotnē, no kurienes redzama visa Losandželosa. Viņi sareģistrējās darba pusdienlaikā, par liecniekiem pieaicinot gaŗāmgājējus no ielas. Kāzu svinības notika Latvijā, Siguldā, tika ievērotas visas latviešu tradīcijas.

Studijas beidzot, Solvita saņēma rēķinvedes sertifikātu, piedzima Evelīna un Adelīna. Meitiņas pieskata auklīte no Latvijās. Solvitai ir labs darbs, viņa ir lietpratēja par nodokļiem. Atis ir datorspeciālists, ar abu algām pietiek, lai samaksātu kredītu par māju, auto, paceļotu un atvaļinājumu pavadītu Latvijā. Abas meitas mācās latviešu svētdienas skolā. Žurnālā „IR” aprakstītās Emmijas Kļavas māte bija Ata un viņa brāļu aukle. Atim ir jaukas atmiņas par auklīti, viņai bijuši visgaŗākie mati. Mēs cits ar citu esam saistīti ciešāk nekā domājam.

Atbraucot uz Ameriku, Solvita nedomāja, ka paliks te ilgi. Taču viņa satika savu mīlestību un nolēmusi nākamos desmit gadus dzīvot un strādāt Losandželosā. Protams, tāpat kā mēs visi, viņa cer, ka reiz pienāks diena, kad kopā ar Ati un bērniem pārcelsies uz Latviju.

Top jauns Laura Reinika albums

Komponiste Lolita Ritmane aranžē dziesmas Latvijas dziedoņa Laura Reinika jaunam Ziemsvētku albumam. Tajā noteikti būs daudz Kalifornijas saules, kas ziemā sasildīs latviešus dzimtenē. Gaidām jau albumu ar nepacietību.

Laura Reinika mūzicēšanā klausās Aija un Ilze Matsones

Sōlistes Elīnas Garančas koncerts

23. oktobrī plkst. 7.30
latviešu jaunās izcilās
dziedones (mecosoprāns)

Elīnas Garančas koncerts

*Santa Monica College
Performing Arts Center,
Broad Stage
(1310 11th Street,
Santa Monica, CA 90401)*

Programmā:

Wolfganga Amadeja Mocarta, Roberta Šūmaņa, Manuela de Fallas, Šarla Kamila Sen-Sansa, Žorža Bizē un Ruperto Čapi dziesmas.

Pianiste Nino Sanikidze.

Bilešu cena – \$85 un \$67

Pēc koncerta tikšanās ar mākslinieci.

Sēru ziņas

No mums šķīries ilggadējs DK LB biedrs **Reinholds Daņilovs**; dzimis 1919. gada 15. decembrī, miris 2012. gada 17. augustā. Viņa mirstīgās atliekas tiks pārpelnotas un urna apbedīta *Rose Hills* kapsētā līdzās dzīvesbiedrei Ritai. R. Daņilovs brieduma gados bija aktīvs sabiedriskais darbinieks. 1963. gada 18. augustā viņš bija viens no Dienvidkalifornijas Daugavas Vanagu apvienības dibinātājiem.

Brigita Lapeniece, dzimusi 1933. gada 2. septembrī Rīgā, mirusi 2012. gada 30. jūlijā *Cedars-Sinai* hospitālī Losandželosā. Pēc Otrā pasaules kara viņa no Vācijas pilsētas Blombergas ieceļoja Amerikā un dzīvoja *Big Lake*, Teksasā. B. Lapeniece beigusi *Stephens College* Kolumbijā, Misūri, Kolorado universitātē (Boulder, Kolorado) ieguvusi bakalaures gradu starptautiskās attiecībās. B. Lapeniece bija starptautiskās un vietējās politikas aktīvistē, piedalījies ievērojamu republikāņu, tostarp Ronalda Reigana, kampaņā, kandidējot par deputātu Senātā un gubernatora amatam. Brigita bija precējusies ar Vili Lapenieku jaunāko, Volpera studijas filmētāju. Laulība tika šķirta. B. Lapeniece bija viena no IDA (International Documentary Association) dibinātājam un tā direktore, arī Losandželosas apriņķa mākslas muzeja (LACMA) Grafiskās mākslas nodaļas padomes locekle. Nelaiķes pelnus izkaisīs *San Malo Beach*, Kalifornijā. B. Lapenieces piemiņai var ziedot kādam dzīvnieku glābšanas centram. Ziņa par B. Lapenieces nāvi bija ievietota laikrakstā *Los Angeles Times* š. g. 19. augustā.

SANDIEGO LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZE

Grace Lutheran Church
3993 Park Boulevard,
San Diego, CA 92116

Dr. priekšnieks Jānis Legzdīņš
2651 Cardinal Road,
San Diego, CA 92123
Tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: janis@legzdins.com

22. septembrī plkst 12.00 dievkalpojums; pēc dievkalpojuma kafijas galds

Kasiere Antra Priede Bergere: antrapriede@pol.net
1335 Santa Barbara St., San Diego CA 92107

Čekus izrakstīt: Antra Priede Berger
Dāmu komiteja: Maiga Bērziņa, tālr. 619-702-8077

Antra Priede, tālr. 619-225-0817

Aida Zilgalve, tālr. 760-439-9847

www.sandiegodraudze.com

Ziemeļkalifornijas latviešu ev. lut. draudze aicina pieteikties ARTURA JULLAS stipendijai

Ziemeļkalifornijas latviešu ev. lut. draudze piešķirs finansiālu atbalstu – līdz 10 000 dolaru kopsumā – centīgiem universitātes, kolledžas vai kādas citas valsts atzītas augstākās mācībiestādes studentiem. Stipendija paredzēta studentiem, kuriem ir ne tikai labas akadēmiskas sekmes, bet arī interese un spējas saglabāt un sekmēt latviešu valodu, kultūru un sabiedriskās vērtības. Priekšroka Ziemeļkalifornijas un ASV rietumkrastā dzīvojošiem studentiem. Stipendijas pieprasītājiem jāiesniedz dzīves apraksts, minot sasniegumus, aktivitātes, nākotnes ieceres. Pieprasījums un vismaz divu skolotāju vai sabiedrisko darbinieku atsauksmes iesūtāmās līdz š. g. 20. oktobrim draudzes priekšniekam

Gvīdo Bergmanim

678 Daffodil Drive, CA 94510-3824

Tālr.: 707-748-0138; fakss: 707-748-0971

e-pasts: gbergsf1@aol.com

Ziemeļkalifornijas latviešu kreditsabiedrība (dibināta 1969. gadā)

Noguldījumi:

Par noguldījumiem, kuri pārsniedz \$100, dividendes izmaksā 4 reizes gadā;

Brīva dzīvības apdrošināšana, ja noguldījuma summa ir vismaz \$3000 un ZKLKS biedra vecums nepārsniedz 70 gadu. Noguldījumiem līdz \$250 000 garantēta federālā apdrošināšana (NCUA).

Aizdevumi:

noguldījumu nodrošināti; jaunām un lietotām automašīnām; kredītkaršu parāda dzēšanai; divu galvotāju nodrošināti; paraksta nodrošināti; brīva dzīvības apdrošināšana aizdevumu apmērā līdz \$20 000 un ja persona, kas vēlas aizņemties, nav pārsniegusi 70 gadu vecumu.

Naudas sūtīšana uz Latviju

Norādot Latvijas un ASV korespondējošās bankas informāciju, kā arī saņēmēja vārdu un konta numuru, naudu ieskaitīs saņēmēja kontā divu dienu laikā. Nosūtīšanas izmaksa: \$20.00 Čeki izrakstāmi ar norādi: *Northern California Latvian Credit Union*

Pasta adrese: Northern CA Latvian Credit Union

P. O. Box 460429 San Francisco, CA 94146

Tālr.: 415-643-9926; Fax: 415-643-9434

e-pasts: latviancu@global.net

Darba laiks:

otrdienās un ceturtdienās no plkst. 6.00-8.00 pm.

Biroja vadītājas Sanitas Vilgertes tālr.: 415-643-9926; aizdevumu komitejas loceklis Dienvidkalifornijā Arnis Tūbelis, tālr.: 415-334-6606

Gatavosimies Adventa koncertam!

Dr. Pauls Berkolds, Dr. Laura Rokpelne Mičule un Lolita Ritmane aicina piedalīties Adventa koncertā un tā sagatavošanā. Paredzēta plaša programma. Jauni koristi laipni lūgti nākt dziedāt. Adventa koncerta solisti lūgti arī piedalīties apvienotajā korī un regulāri apmeklēt mēģinājumus. Jānis Taube rezervējis nama telpas šādās dienās:

Vīru koris un jauktais koris:

Otrdien, 9. oktobrī, plkst 7.30;

Trešdien, 24. oktobrī, plkst. 7.30;

Trešdien, 28. novembrī, plkst. 7.30;

Papildmēģinājumi tikai vīriem:

Ceturtdien, 4. oktobrī, plkst 8.30

Ceturtdien, 8 novembrī, plkst 8.30

Papildmēģinājumi sievietēm:

Svētdien, 14 oktobrī, no plkst. 9.00 līdz 10.45 am*

Svētdien, 4. novembrī, no plkst 9.00 līdz 10.45am*

* Bērnu koris piedosies no plkst. 10.00 līdz 10.45

Bērnu korim atsevišķs mēģinājums L. Ritmanes vadībā svētdien, 2. decembrī plkst. 10.00

Otrdien, 4. decembrī, plkst 7.30 ģenerālmēģinājums apvienotajam korim, solistiem, mūziķiem;

Svētdien, 9. decembrī, plkst 12.30 ģenerālmēģinājums apvienotajam korim, bērnu korim, solistiem, mūziķiem;

Svētdien, 16. decembrī, plkst 9.00 mēģinājums, plkst. 11.00 koncerts baznīcā.

Lūdzu rakstīt, ja ir kādi jautājumi:

Dr. L. Rokpelnei-Mičulei: rokamber@aol.com

Dr. P.Berkoldam: berkolds@aol.com

L. Ritmanei: Lritmanis@mac.com

Dziedi, kad jāpārvar neveiksmes!

Mēģinājumi „Pērkonītim”

6. oktobrī no plkst 12. līdz 5.00 mēģinājums, vakariņas, saiets.

21. oktobrī no plkst. 12.00 līdz 1.30 mēģinājums, deju atkaršana.

17. novembrī no plkst. 12.00 līdz 5.00 mēģinājums, vakariņas, saiets.

JOCIŅI

„Vai iedevāt parādniekam rēķinu?” advokāts jautā klientam. „Protams,” tas atbild. „Un ko viņš teica?” „Lai es ejot pie velna!” „Un ko jūs darījāt?” „Tūlīt nācu pie jums!”

„Kā gan es varēju būt tāds muļķis un katru dienu rakstīt savai iecerētajai vēstulei!” Edgars sūrojas draugam.

„Kas gan tur tik slikts?” brīnās draugs.

„Vakar viņa apprecējās ar pastnieku!”

Satiekas divi draugi.
„Kā klājas?” viens jautā otram. „Ak, labāk nejautā. Mana māja nodega, dēls ir cietumā, meita uzsēdusies uz adatas...” „Sliktāk nemaz nevar būt...” ieminas draugs. „Baidos, ka var gan. Šodien man pār ceļu pārskrēja melns kaķis un parādīja mēli!”

„Jums ir tieši tāda pati darba morāle kā kaķim,” padotajam dusmīgi saka priekšnieks. „No rīta jūs ielavaties birojā, uzliekat ķepas uz galda un gaidāt parādamies peles.”

Iespēšanas, kopēšanas
un dizaina darbi

Pēteris Brecko

26450 Ruether Ave, Unit 205

Santa Clarita, CA 91350

Tālr.: 818-783-4900

e-pasts:

LandmarkPC@sbcglobal.net

Pēteris Brecko iespēž arī mūsu biļetenu!

Dr. JURIS BUŅĶIS

labprāt atbildēs uz jautājumiem

par kosmētiskām procedūrām

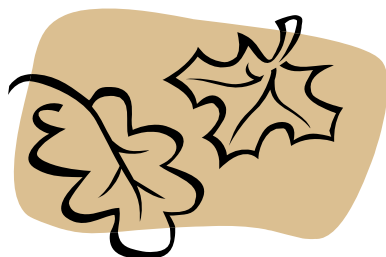
e-pasta adrese: bunkis@ocps.com

biroja tālruna numurs: 949-888-9700;

30212 Tomas, Suite, 275

275 Rancho Santa Margarita, CA 92688

mājaslapa: www.orangecountyplasticsurgery.com

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES

DĀMU KOMITEJA

**IELŪDZ VISUS
AR PIEDERĪGAJIEM UN DRAUGIEM PIEDALĪTIES
DRAUDZES**

RUDENS BAZĀRĀ

SVĒTDIEN, 21. OKTŌBRĪ PLKST. 12:30

**LATVIEŠU NAMĀ, 1955 RIVERSIDE DR.,
LOSANDŽELOSĀ**

Loterija Siltas pusdienas Kafijas galds

Šis ir lielākais dāmu komitejas līdzekļu vākšanas sarīkojums draudzes darba veicināšanai, tāpēc lūdzam palīdzēt financiāli, ziedojot un piesakoties dažādiem darbiem

Mantas var nodot svētdienās pēc dievkalpojuma draudzes darbiniecēm vai sazinoties pa tālruni:

**par lielo loteriju ar Tamāru Rūsi: 949-443-2150
par mazo loteriju ar Dzintru Lejnietci: 714-968-9992
par kafijas galdu ar Birutu Schulcu: 626-443-8464**

Draudzes Ziņas

Foto: Tamāra Rūse

**Saule debess jūrā brauc Tuvāk vakaram ik mirkli;
Dusa arī viņu sauc, Un tā laivā metīs irkli;
Vēsa krēsla zemi segs, Augšā Dieva zvaigznes degs.
(Augusts Saulietis)**

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES AMATPERSONAS

Draudzes priekšniece Tamāra Rūse: 31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677	949-443-2150
Kasiere Dace Pavlovska: 3911 Scandia Way, Los Angeles, CA 90065	323-255-4215
Sekretāre Daina Ābele: 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672	949-443-5170
Dāmu komitejas priekšniece Liene Linde: 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291	310-396-5244
Dāmu komitejas kasiere Viola Lāce: 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063	805-522-0185

***Draudze ir bez mācītāja. Lūdzu zvanīt kādai no draudzes amatpersonām, ja nepieciešama palīdzība
Baznīcas adrese: 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039**

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES IZDEVUMS

DRAUDZES DZĪVES KALENDĀRS

21. oktobris, plkst. 11:00 draudzes locekļu vadīts dievkalpojums;
pēc dievk. Rudens bazārs

21. svētdiena pēc Vasarsvētkiem

28. oktobris, plkst. 11:00 dievkalpojums, māc. Aivars Ozoliņš

22. svētdiena pēc Vasarsvētkiem

11. novembris, plkst. 11:00 dievkalpojums, māc. Aivars Ozoliņš

24. svētdiena pēc Vasarsvētkiem

DIEVKALPOJUMU STATISTIKA

Datums	Dalībnieki	Kollekte	Caurmēra devums	Bērni	Piezīmes
19. augusts	25	\$477.00	19.08	2	Mācītājs Aivars Ozoliņš

MŪŽĪBĀ AIZSAUKTS MŪSU DRAUDZES LOCEKLIS

Reinholds Daņilovs

Dzimis 1919. gada 15. decembrī, Rīgā, Latvijā,
miris 2012. gada 17. augustā, Ventūrā, Kalifornijā

*Augšā aiz zvaigznēm tu gaismā reiz kļūsi,
Ko šeitān cerēji, sasniegts tur būs...*

LŪGUMS

Lūdzam nokārtot draudzes nodevas par 2012. gadu!

Draudzes nodeva – \$250.00; studentiem – \$60.00

_____ \$ _____
(uzvārds, vārds)

Ziedojums draudzes vajadzībām \$ _____

Ziedojums draudzes dievnama remontiem \$ _____

Ziedojums palīdzībai māsu draudzēm Latvijā \$ _____

Ziedojums Neretas bērnu pusdienām \$ _____

Ziedojums palīdzībai māsu draudzēm Latvijā \$ _____

KOPĀ \$ _____

Lūdzu aizpildīt un kopā ar čeku, izrakstītu *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.*, nosūtīt:

Tamāra Rūse

31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677

PĀRDOMĀM

Meditācijā cilvēks progresē, paceļoties pāri domām, koncepcijām, priekšstatiem un spriešanai, nonākot dziļākā apziņas stāvoklī, kam raksturīgs dziļš klusums. Tā palīdz nomierināties, lai uzaustu patiesā esība. Tā palīdz mācīties dzīvot *tagad un šeit*. Meditācija ir nevis domāšana par Dievu, bet *esība ar Dievu*. Kā pieredzēt Dievu nevis racionāli, bet intuitīvi, skaisti aprakstīts Jesajas grāmatā. Dievs saka: „Es esmu atklājies tiem, kas pēc Manis *nejautāja*, Mani atrod tie, kas Mani *nemeklēja*” (Jesajas grāmata 65:1). Dziļākā Dieva pieredze dzimst, kad beidzam jautāt un intelektuāli rošties, bet apklustam, vienkārši esot kopā ar Dievu.

(No māc. Juŗa Rubeŗa grāmatas „Ievads kristīgajā meditācijā”)

ZIEDOJUMI

MĀSU DRAUDZĒM

B.&G. Schultz – \$25

DRAUDZES VAJADZĪBĀM

L. Raistere – \$350; B.&G. Schultz – \$100; Sternu ģimene – \$100; P. Taube – \$50; A&C Treides – \$50

DRAUDZES VAJADZĪBĀM (Tamāras Ozoliņas piemiņai): E. Brauķe; korp. Imeria; Kopā \$1340.00 (Šie ziedojumi saņemti līdz š. g. 10. septembrim.)

„Zvanniekiem” 2012. gadā saziēdods \$178
Lūdzam neaizmirst iemest kādu centu vai dolaru
„Zvannieku cūciņā” baznīcas priekšstēpā.

Draudzes padome pateicas par ziedojumiem!

Pateicība

Sirsnīgi pateicamies par ziedojumu mūsu mātes Tamāras Ozoliņas piemiņai. Liels paldies ikvienam par ierašanos izvadīšanā, un augstu novērtējam katru ziedojumu baznīcas vajadzībām.

Vineta Bome un Ilmārs Ozoliņš

Pieteikumu puķu novietošanai uz altāra pieņem Biruta Šulca, tālr.: 626-443-8464, e-pasts:

birschultz@att.net

Dievnāmā pie ieejas ir kalendārs, kur var pie-rakstīties; lūdzu uzrakstīt zīmīti un iedot mācītājam pirms dievkalpojuma, ja puķes novietotas kāda piemiņai vai jubilejā, par ko vēlam paziņot.

DRAUDZES LOCEKĻU DZIMŠANAS DIENU ATCERES NOVEMBRĪ

1. Lolita Ritmane
3. Daina Ābele
6. Krista Haddad
11. Dāvis Berkolds
12. Ilma Briška, Lūcija Pommere
19. Ilga Jankovska
22. Valters Banga
23. Monika Grīnberga
24. Gunārs Boršteins, Daira Stumbre
25. Daina Bīriņa, Normunds Svikss
26. Dzintra Lejniece
29. Andra Berkolda

Sirsnīgi sveicam visus jubilārus!

Draudzes padome

Lūdzu ziņot Tamārai Rūsei
vai Dainai Ābelei, ja kāds izlaists

Dāvja un Ivetas Kaņepu ģimenē 5. septembrī
piedzima Pēteris Heinrichs Kaņeps
Vēlam Dāvim un Ivetai Dieva svētību!
*Laidiet bērniņus pie manis, neliedziet tiem,
jo tādiem pieder Dieva valstība*

Marka ev. 10:4

LELBAs Rietumu apgabala konference

Foto: Daina Ābele

Konferences dalībnieki. Pirmā rindā no kreisās: Dagmāra Tūbele (Sandiego), Antra Priede-Bergere (Sandiego), Ingrīda Skrābe (Ziemeļkalifornija), Viesturs Bambāns (Portlande), Jogita Jurevska (Ziemeļkalifornija), Tamāra Rūse (Dienvidkalifornija), Petsija Zāmele (Sietla); otrā rindā: Anna Ābele (Dienvidkalifornija), Zinta Kūlīte (Vašingtona), Maruta Ratermane (Dienvidkalifornija), Kārlis Žols (Ziemeļkalifornija), Daira Cilne (Sietla), Dāvis Kaņeps (Dievidkalifornija), Andrejs Zāmelis (Sietla), Juris Cilnis (Sietla), Liene Linde (Dienvidkalifornija); trešā rindā: Gvīdo Bergmanis (Ziemeļkalifornija), Laimonis Sudmalis (Denvera), Mārtiņš Rubenis (Denvera), Pauls Kalniņš (Sietla)

Foto: Daina Ābele

No kreisās: māc. Dāvis Kaņeps, māc. Kārlis Žols, māc. Daira Cilne

LELBAs Rietumu apgabala konference notika 2. un 3. jūnijā, tajā piedalījās apgabala deviņu draudžu 20 pārstāvji no Denveras, Sanfrancisko, Sandiego, Sietlas un Losandželasas. Rietumu apgabalā pavisam ir desmit draudžu. Pārrunās sprieda par draudzes problēmām un atrisinājumiem. Vēl līdz šim ievēlētie darbnieki – Zinta Kūlīte, Andrejs Zāmelis un Juris Cilnis – bija ar mieru turpināt darbu, bet tā kā Rietumu apgabala prāvests Dāvis Kaņeps pārceļas uz Austrumu krastu, par Rietumu apgabala prāvestu vienbalsīgi ievēlēja mācītāju Kārlis Žolu no Ziemeļkalifornijas. Vakariņu laikā piedrojas vēl apmēram desmit mūsu draudzes locekļi.

Jautrā gaisotnē mīlojamies ar Pegijas Taubes gatavotajām vakariņām, pēc tām sākas *Jeopardy*

līdzīga spēle, atbalstot LELBAS jaunatnes nozares projektu „Būsim gudri”. Spēli vadīja Sanita Šūmane-Kamari. Uzvarēja Kārļa Žola vienība. Nākamā dienā tika saziēdots 1800 dolaru, lai palīdzētu sagādāt mācīb-līdzekļus skolēniem Vidzemes trūcīgākos pagastos. Dienvidkalifornijas Daugavas Vanagu apvienība ziedoja \$500. Dievkalpojumu 3. jūnijā vadīja trīs Rietumu apgabala mācītāji – Dāvis Kaņeps, Daira Cilne un Kārlis Žols.

Apsveicam māc. Kārli Žolu jaunajā amatā!

PATEICĪBA

Sirsnīgi pateicamies mācītājai Dairai Cilnei, Dienvidkalifornijas draudzes priekšniecei Tamārai Rūsei, ērgēlniekam Paulam Berkoldam, Pegijai Taubei un visiem par palīdzību, piedalīšanos un skaistiem vārdiem Dr. Alfreda Raistera piemiņas brīdī. Paldies visiem, kuŗi Alfredu Raisteru pieminot, atsūtīja ziedojumus Latvijas 50 gadu okupācijas mūzejam, Nākotnes nama fondam, Okupācijas muzeja fonda atbalstgrupai ASV.

**Ludmila, Silvija, Ēriks, Inese, Aldis,
Sandra un Eduards Raisteri**

APSVEICAM!

Foto Dziesma Tētere

Māc. Aivars Ozoliņš 30. augustā salaulāja Rolandu Elvertu un Zigurdu Teteri
Vēlam jaunlaulātajiem Dieva svētību un mīlestību

Foto: Dziesma Tētere

No kreisās: Egīls Ozoliņš, Rolanda Tētere, Zigurds Teteris, Tamāra Rūse, māc. Aivars Ozoliņš

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CALIF. 90039-3704

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
Permit No. 78
NORTH HOLLYWOOD, CA

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs.

Nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu \$ 25.00

Biedru nauda ģimenei – \$40

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

(nevajadzīgo svītrot)

Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,

bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu\$ 35.00

Esmu students. Vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu\$ 5.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF., un nosūtīt:

Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E Garden Green, Port Hueneme, CA 93041

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības informācijas tālrunis: **323-663-6267**

Nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

Dienvidkalifornijas latviešu nams atrodas Losandželosā, 1955 Riverside Drive, un sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura